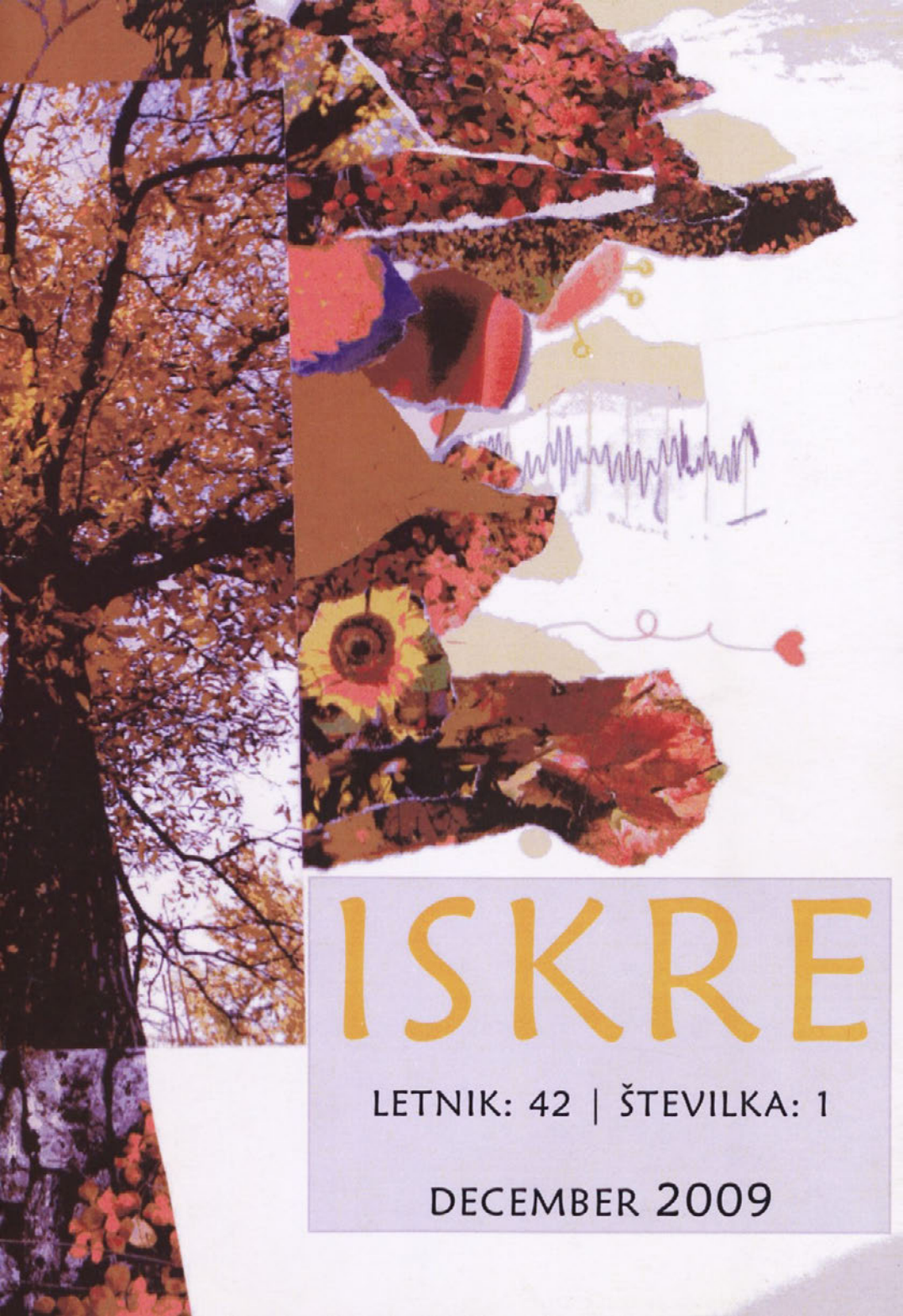

ISKRE

LETNIK: 42 | ŠTEVILKA: 1

DECEMBER 2009

Človek je ustvaril tovarno. Zaposlil je delavce, ki sedaj sicer stavkajo zaradi recesije, kupil zmogljive sajaste stroje in začel s kopičenjem umazanega denarja. Vsak dan tako v tovarni delavci izdelajo dve vrsti košev. Eden je srebrn kovinski lepoteč na štirih podmazanih kolesih, drugi pa plastičen, umazano bele barve z velikimi okroglimi luknjami. Tovarna je pred kratkim dobila naročilo ugledne gimnazije. Delavci so v roku enega tedna naročilo tudi dostavili. Plastičen koš je dobil mesto v senci belega vodnega bara, medtem ko je bil drugi postavljen v samo središče šolske jedilnice. V času šolske malice je le-ta veselo krožil med mizami in sebično zbiral vse vrste odpadkov. Tisti v kotu pa je brez moči, žejen plastičnih lončkov gledal, kako ti letijo v požrešna usta Kovinskega. Vsak dan se mu je pred očmi zavrtela ena in ista predstava.

Dijaki so zatopljeni v debato o nepotrebnih rečeh lenobno stegovali roke in metali lončke v kovinskega, ki je prihitel mimo. Fizične lastnosti belemu smetnjaku niso dopuščale, bi spremenil slabe razvade človeka, da bi sprevidel svojo zmoto. Smeti niso krožile, kot bi morale. Ljudje se namreč niso zavedali posledic svojega nepremišljenega početja, lažni kovinski sijaj jih je zaslepil, da niso videli čistoče, ki jo je ponujal beli smetnjak. Daleč za njihovim hrbtom pa so rasle gore smrdljivih odpadkov. Bil je zadnji čas, da človek ukrepa, preden gore zakrijejo svet. Smetnjak se je zavedal tega, vendar še vedno ni mogel stopiti iz sence belega vodnega bara. Njegove pritajene klice so slišali le maloštevilni.

Ali ga slišiš tudi ti?

P. S.: Tudi Iskre težijo k ekološki ozaveščenosti. Tako smo med drugim reciklirali nekaj bivših dijakov, več o tem pa si lahko preberete na strani ...

uredništvo

KAZALO

UVODNIK

1

KAZALO / KOLOFON

KRST FAZAN(ČK)OV

ŠOLA

DIJAŠKI DOM

37.014.77

ISKRE

Iskre

inv.št.:K /

Šolsko glasilo

18123

ŠPORTAMO

8

JESENSKI ŠPORTNI DAN

KOLESARIMO

LJUBLJANSKI MARATON / RAD TEČ

SEMENIŠKA

KONJIZNICA

V VIPAVI

8

10

11

KULTURNI KOTIČEK

12

RIMSKI SPEKTAKEL V VIPAVSKI DOLINI

EXTEMPORE, PIRAN

GOSPA MINISTICA

POPOTNICA RTU NADE IN MARI V SVET

12

14

16

16

IZ POPOTNE TORBE

17

STIČNA

17

VIKENDI DUHOVNOSTI

20

PARIZ

LONDON

AMERIKA

KOŠARKA

PROJEKT: DANSKA OD BLIZU

NA VRHU SLOVENIJE

LEFKAS ALI GRŠKI KARIBI

BRUSELJ Z NEZNANCI

POKLIC - POKLIČ ME!

23

24

26

28

29

32

33

34

38

STARI OBRAZI	40
BOGDAN VIDMAR	54
PETRA REP	55
KSENJA ŠARB LEBIČ	56
JANINA ŽORŽ	57
FRIENDSHIP. THE BEGINNING IN THE END.	58
KO SPIŠ	59
NEKEGA DNE	60
MAJHNA PESEM	60
POPOTOVANJE	61
FACEBOOK	66
ŽURAMO GA RADI	68
COLDPLAY	68
INDIE SVET ALI MAJČKA NA V	69
SUMMER HIT	70
SKA-P	71
U2	72
PROF. IGOR HODAK SKOZI ČAS	74

Glavni urednici:

Kristi Hodak
Meta Kompara

Avtorici naslovnice:

Ivana Kobal
Petra Kobal

Tehnični urednik:

Črt Harej

Mentorstvo:

Irena Krapš Vodopivec

Naklada

250 izvodov

KRST FAZAN(ČK)OV

ŠOLA

Vem, precej suhoparen naslov, ma kaj čmo, tako je življenje ...

No, kot vsako leto s(m)o tudi letošnji fazan(čk)i oz. prvošolčki na ŠGV spoznali, kaj pomeni biti krščen na ŠGV-jevski način. Pravo mučenje vam povem ... :D Ne, ne, ne smemo pretiravati.

Realen položaj je bil tak: 2. in 3. letniki so nas tako strašili, da so se nam že v sanjah prikazovale razne strašljive podobe križanja in podobnih hudih stvari, 4. letniki so se nasmihali naši (ne) sreči, profesorji pa so vse to prikazovali kot "urico, po kateri nas niti starši ne bodo prepoznali" ali kot "aquaparty", seveda so nas s tem nameravali pomiriti (kar pa ni ravno pomagalo naši bujni domišljiji - za podroben prikaz naših strahov si oglejte strip). Večina nas je bila vznemirjena in smo z groznim "veseljem" čakali krst, ki je bil napovedan za petek, 5. 9. 2009, spet

drugi, ki imajo sorodnike/prijatelje v višjih letnikih pa so bili pomirjeni, saj so vedeli, da se jim ne bo zgodilo nič hujšega (razen tistim, ki so naredili kakšno neumnost med poletjem in za to okrivili starejšega brata, sestro, ki je na njihovo nesrečo pripravljala krst za fazane → odlična priložnost za maščevanje;D).

No, nazadnje smo le dočakali petek in konec 5. šolske ure. Ura je zazvonila konec pouka in mi smo se s težkimi nogami vlekli na parkirišče ob šoli, kjer so nas že čakali organizatorji krsta in pol šole, druga polovica je še prihajala tja. Ko smo bili vsi zbrani (s tem mislim tako nas prvoletnike kot druge di(v)jake), se je krst začel ... Ker imamo v Vipavi vojsko, smo se morali tudi mi postrojiti v vrste po razredih in priimkih in začela se je prva naloga. Prva naloga je vsebovala moko in arašide ter po dva dijaka iz vsakega

dijaka in B razreda. Da pa ne boste mislili, da smo "breznalogni" dijaki samo gledali, kako drugi delajo, so poskrbeli dijaki višjih letnikov, ki so nas "oskrbovali" z vodo.

Tretja naloga pa je bila lovljenje vodnih

balončkov v črno vrečko za smeti (važno je bilo, da so bili tisti, ki jih lovijo, čimbolj mokri in da so imeli čim več celih balončkov v vreči).

Na koncu je sledila slovesna prisega prvošolcev in naš hiter pobeg s prizorišča ...

Kot ste verjetno ugotovili iz članka, ni bilo nobene žrtve, zato lahko rečem, da je krst lepo uspel in da upam, da račun za vodo ni bil previsok ... :D

ANA NOVAK 1.C

razreda in če povem samo to, je že vsem jasno, da so morali dijaki iz škatle, napolnjene z moko z usti pobrati čim več arašidov v 2 minutah. Pri prvi nalogi je zmagal A razred. Druga naloga je "vsebovala" dva dijaka nasprotnega spola iz vsakega razreda, vrv in lončke, napolnjene z vodo. Dijaka so s hrbtoma zvezali skupaj, nato pa sta morala lončke z vodo, ki so bili postavljeni v vrsto, zviti tako, da se je fant v paru nanj usedel (je bolj kavalirsko). Najhitreje sta lončke zvila

A large photograph of a basketball court with several students in a circle, possibly participating in a game or activity. The court is outdoors and has some wet patches.

DIJAŠKI DOM

Krst so pripravljali dijaki 3. letnika v dijaškem domu, zgodil pa se je dan prej kot v šoli, torej v četrtek, 4. 9. 2009 popoldne. Trajal je več časa, saj je imel več nalog kot šolski krst, sodelovali pa smo prav vsi domski dijaki iz prvih letnikov. Pri prvi nalogi smo se vsi dijaki postavili v krog in morali šteti, na vsak večkratnik števila 7 smo morali reči ime našega najljubšega vzgojitelja g. Stanka. :D Vsi, ki so se zmotili, so morali plesati z rokavčki in plavutkami ...

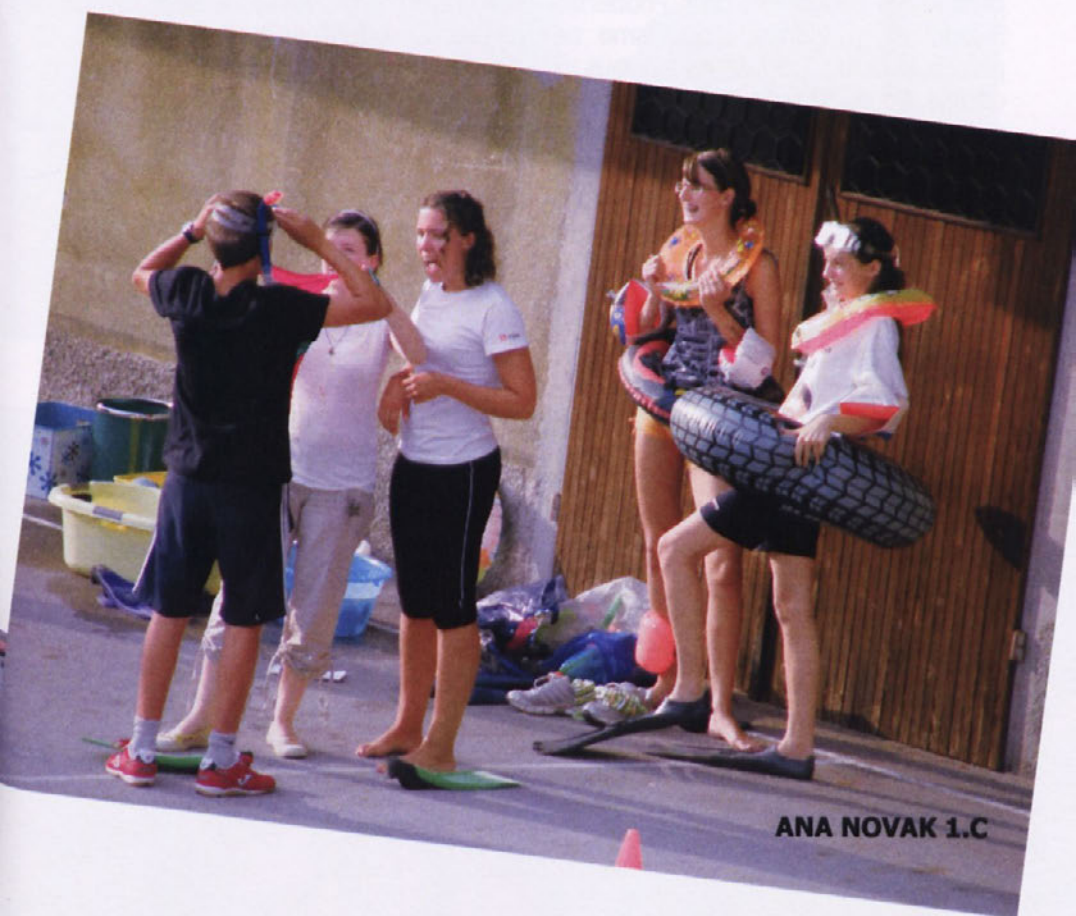
Druga naloga je preverjala spretnost tekanja mimo ovir in žvižganja s polnimi usti piškotov. Pri tretji nalogi so se 4 fantje in 4 punce postavili eden nasproti drugemu, pri čemer so fantje preverjali, kako bi punca odgovorila, če bi jo le-ta vprašal za roko.

Punce so za odgovor dobile zanimivo darilo ... :D

Pri zadnji nalogi smo morale punce iz velike posode z usti čim hitreje pobirati sadje iz vode. Ta naloga je bila tudi nabolj mokra ...

Na koncu je seveda sledila slovesna prisega, ki je bila bolj stroga kot v šoli, saj smo morali biti na kolenih v ravni vrsti (še ena stvar, ki smo jo "pobrali" od vojakov v Vipavi). No, tako smo preživeli oba krsta in komaj čakamo priložnost, da bomo mi organizatorji krsta za naslednjo generacijo prvošolcev ... :D

ANA NOVAK 1.C

ŠPORTAMO

MISIJA: JESENSKI ŠPORTNI DAN

CILJ: SVETA GORA

Dne 23. 9. 2009 smo se učenci ŠGV, ki smo izbrali pohod na Sveto goro, tja tudi odpravili. Z nami so šli še prof. Vidmar, ki je pohod vodil, prof. Vovk, prof. Krapš Vodopivec, prof. Podbersič Smrdel in g. Vidmar. Zbrali smo se pred šolo okrog 7:30, šli na avtobus in odrinili. Po kratki vožnji smo se ustavili v Solkanu, kjer sta nas čakala prof. Vidmar in fontana polna pene☺. Vsi smo dobili tudi sendvič in pohod se je začel. Zaradi poletnega lenjarjenja in toplih oblačil smo vsi že po nekaj 100 metrih sopihali, vendar nam je uspelo priti do prvega počivališča - gostišča Kekec. Po kratkem počitku in kratkem predavanju iz zgodovine (z nami sta šla dva zgodovinarja), smo se odpravili naprej. Kmalu smo prispeli do jam, ki smo jih že težko pričakovali, vsi smo odprli svoje naglavne svetilke in plezanje se je začelo ...

Nekateri s(m)o zaradi nepravilne opreme drseli po skalah a na koncu smo vsi živi in (ne)poškodovani prišli ven (razen prof. Vovka, ki se je ravno na koncu udaril v glavo). Preostali del poti je minil v hitrem tempu in ob razglašenem petju fantov in tako smo okrog dvanajstih prispeli na vrh. Tam smo pojedli sendviče, malo počivali in šli na kratko molitev v cerkev, čisto na koncu smo si šli ogledat razstavo o življenju duhovnikov in nun med vojno. Mislim, da je pohod dobro uspel, saj smo imeli lepo vreme, razstava pa je pohod še malo popestrila.

ANA NOVAK, 1. C

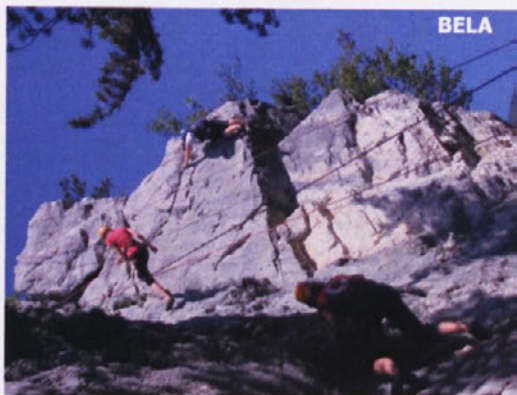
CILJ: NANOS

23. septembra smo se vsi ŠGV-jevci odpravili na pohod. Na izbiro smo imeli več "sanjskih destinacij", a mi smo se kot pravi domoljubi odpravili na Nanos, ponos Vipave. Pot nas je vodila po položni stezici mimo Sv. Hieronima do Vojkove koče, kjer smo imeli postanek. Vsi smo veseli zagrizli v svoje sendviče in se za nekaj trenutkov odpočili v mehki travi. Čakal nas je namreč se strm spust vse do naše šole.

GOLAKI

**VSE SE VRTI OKROG POZITIVNEGA
JEDRA**
STRUNJAN

SE GREMO KOPAT?
SV. TROJICA

BELA

DECEMBER 09

KOLESARIMO

Dne 24. septembra je v Tunjicah pri Kamniku potekalo državno prvenstvo v gorskem kolesarstvu za osnovne in srednje šole. Tudi dijaki naše šole smo sodelovali na tem tekmovanju in dosegli kar nekaj izvrstnih rezultatov, na katere smo zelo ponosni. Tako že vsi nestrpnost pričakujemo tekmovanje naslednje leto in k temu vabimo čim več novih dijakov.

Dijaki, 1. in 2. letnik

3.	Klemen Pavlec
7.	Andraž Jurinčič

Dijaki, 3. in 4. letnik

10.	Luka Hrvatin
11.	Blaž Krnelj

Kategorizirani, dijaki

10.	Blaž Uršič
-----	------------

Dijakinje, 1. in 2. letnik

1.	Tina Breclj
----	-------------

Dijakinje, 3. in 4. letnik

1.	Ana Križnič
3.	Sindis Čufer

LJUBLJANSKI MARATON / RAD TEČEM

Dober dan!

Sem dijakinja Škofijske gimnazije Vipava in sem pretekla Ljubljanski maraton.

No, skoraj. 31,7 km manj. Ampak sem pretekla "brez se ustavit". Poudarek je na "brez se ustavit". Naj le omenim, da pred tem nisem še nikoli pretekla 10 km "brez se ustavit". Pravzaprav je bilo nasplošno 10 km teka zame velika uganka.

"Po 7. kilometrih ti noge totalna otrpnejo in potem samo tečeš, itak nič več ne čutiš," mi je rekel prijatelj, ko sva se pogovarjala o maratonu. Kar stisnilo me je pri srcu. Malo je manjkalo, da bi se izpisala s senama udeležencev projekta "Rad tečem". Potem sem izvedela, da je njegova najdaljša pretečena razdalja 1 km, ki jo je zadnjič pretekel v osnovni šoli.

Jah, že samo to ti da misliti, kako zelo "radi tekamo" na naši šoli ... "kao". Ampak zakaj sem se potem prijavila na maraton? Ker je izziv. In jaz obožujem izzive. Še posebej tiste težko uresničljive.

Zato taka vzhičenost. Ker mi je uspelo. Ker je preseglo vsa moja pričakovanja. Ni bil dosežen le cilj, ampak smo se tudi imeli super. Od prvega pogleda na Trg Republike, pokritega z glavami, nabitimi z adrenalinom in pokritimi s promocijskimi rutkami, zavezanimi na sto in en način, pa vse do zadnjega ovinka pred ciljem, ko je skozi gosto meglo prodrli sončni žarek in osvetlil ciljno tablo. Ob dolgi vijugasti progi so vsakih nekaj metrov stali ljudje in spodbujali tekače; nekateri v pisanih vetrovkah iz 80. let, drugi v pižamah, stoječi na hišnem pragu, spet tretji pa so kar nekaj časa tekali ob močnejši starejši gospe in ji klicali: "Dejmo Jožica, dejmo!" Resnično mi ni padlo na pamet, da bi se ustavila in počasi normalno vdihnila svež zrak, prepojen z vonjem prepotenih teles in živalskimi dišavami, ki so prihajale iz za rešetk živalkega vrta. In ni mi žal, da se nisem. Drugače ne bi bila dijakinja Škofijske gimnazije Vipava, ki je pretekla Ljubljanski maraton. "Brez se ustavit":.)

KULTURNI KOTIČEK

RIMSKI SPEKTAKEL V VIPAVSKI DOLINI

Članom kulturnega društva Teodozij, se je že kar nekaj časa po glavi podila zamisel, da bi uprizorili eno izmed najpomembnejših bitk na našem ozemlju, Bitka med Evgenijem in Teodozijem. To jim je odlično uspelo 24. 6. 2009. Gledališka igra, ki so jo člani kulturno-izobraževalnega društva Teodozij poimenovali kar 394, se je odvijala na polju pod Zemonom, kjer naj bi se bitka tudi resnično zgodila. Rimski spektakel v Vipavski dolini je vsekakor uspel, obisk je bil nad pričakovanji, medijsko poročanje zelo pozitivno, navdušenje obiskovalcev in njihovi komentarji ravno tako.

Pobudnik za izvedbo gledališke igre je bil predsednik društva, Anton Lavrenčič. Okrog 100 igralcev, ki so skoraj v celoti z vrhpoljskega konca, je uprizorilo zgodbo, ki je bila namenjena široki publiki. Ponovitev spektakla v sorodni obliki in v podobnem obsegu načrtujejo v naslednjem letu ob približno istem času. Tako naj bi imeli dovolj časa, da celotni dogodek dovolj dobro pripravijo in še izboljšajo.

POLONA LAVRENČIČ IN TINE TONČIČ

EXTEMPORE, PIRAN

Z veliko vrečko, polno akrilnih barv, sem stopila iz avtobusa in pohitela za sošolkami. Hodili smo kar nekaj časa in prispeli na Tartinijev trg v Piranu, kjer se je odvijal oglaševalni festival - razstava BRAINSTORMING. Slike, posnetki in izseki iz oglasov so bili neverjetno zanimivi in domiselni. Kar nisem se mogla ločiti od njih, ko so me poklicali, da bomo nadaljevali z iskanjem primerne kraja za slikanje. Potepale smo se med ulicami in vrečka z akrilnimi barvami je postajala vedno težja, ko smo naenkrat stale ob obali blizu pomola. Utaborile smo se kar tam in začele s slikanjem stereotipov, ki so bili tema za slikanje na Extempore 09. Mimoidoči so nas z zanimanjem ogledovali in nas kdaj pa kdaj tudi ogovarjali. Nedaleč proč od nas je na klopci sedel moški štiridesetih let in bral časopis. Videti je bilo, kako nas je poslušal in kot bi hotel kaj reči, je vsake toliko pokašljaval in si nekaj zamrmral v časopis. Po kakšni uri branja nas je ogovoril in na prvi pogled je bil prijazen.

Predstavil se nam je kot Igor Bizjan - znan slovenski pesnik in temu smo se smejale, saj bi ga poznale, če bi bil res znan. Očitno smo se mu s tem zamerile in kmalu so iz njega letele ne prav prijazne opazke o nas, našemu risanju in našemu petju! (tudi pele smo☺) Ker pa ni hotel ostati nepoznan, se je odločil, da nam bo sestavil pesmico, ki je šla nekako takole:

**»Štiri dekleta rišejo ob morju,
le kdo ne bi zavidal vetru, ki jih
objema?«**

Spet smo se mu smejale, kar mu spet ni bilo všeč. Zato si je nekaj zamomljal v časopis, vstal in odšel. Takoj za njim je k nam pristopil moški, ki je bil malo mlajši od pesnika in vidno tujec☺. Pozdravil nas je z zlomljeno slovenščino in nas nekaj časa gledal, nato pa se nam je predstavil kot E... iz Azerbajdžana. S svojo res zanimivo slovenščino je komentiral naše slike, se nam smejal in nas res zabaval. Bil

je akademski slikar in živel je nekaj sto metrov stran od obale, kjer je imel tudi svoj atelje. Bile smo mu res všeč, toda najbolj mu je bila všeč Katarina☺. Gledal je tisto njeno sliko, dokler ni vzel čopiča, črne akrilne barve in jo začel popravljati. Iz Katarine je jeza kar vrela, mi pa smo se mu smejale, kar ga je očitno še bolj spodbudilo in zato je sliko začel še bolj popravljati. Na koncu je bila slika drugačna, a meni je bila lepa. Dal nam je izkaznico, se poslovil in odšel☺... Katarina kar ni mogla verjeti svojim očem, kaj ji je naredil. Vzela je čopič in jo začela popravljati in spravljati v prvotno stanje ... dan se je počasi bližal koncu in začele smo pospravljati. V Koper smo se

vrnili z barko (plovba je trajala dolgo dolgočasno uro), na kateri so nam organizatorji podelili priznanja. V Kopru nas je čakal avtobus. Težko priznam, a slikanje in smejanje cel dan te res lahko izmučita☺...

GOSPA MINISTICA

Zakorakali smo v novo šolsko leto, novim dogodivščinam naproti. Prvič v letošnjem šolskem letu pa smo zakorakali tudi v svet odrskih desk. V torek, 15. septembra, smo si v novogoriškem SNG-ju ogledali gledališko predstavo **Branislava Nušića Gospa ministrica**.

V glavni vlogi gospe ministrice je nastopila igralka ljubljanske Drame Saša Pavček. Manjkalo pa ni niti znanih primorskih obrazov. Večini se je v spomin najbolj vtisnil lik Čeda, ki ga je odigral Radoš Bolčina. V komediji prav tako ni manjkalo zabavnih prizorov, ob katerih smo se iz srca nasmejali,

nemalokrat pa se je gotovo zaradi kakšnega '... ti vrata!' za glavo prijel kdo od profesorjev.

Nič hudega, vseeno se bomo v gledališče še vrnili, če ne drugače, zato, da pridobimo potrebne ure za OIV. ☺

ANJA, 2. C

POPOTNICA RTU NADE IN MARI V SVET

Rože.

Rože.

Lahko smo poduhali rože, ki jih je napisalo srce Ivane Kobal, dijakinje 4. b, ki je v ponedeljek, 19. 10. 2009 predstavila svoji dve literarni deli. Predstavitev zbirke pisem, ki nosijo naslov Rt nade in drame Mara, s podnaslovom O sončnicah in poteh je potekala v sproščenem vzdušju v Lavričevi knjižnici v Ajdovščini. Pogovor z našo mlado pisateljico je vodil gospod Ivan Mermolja. Skupaj sta odkrivala širine obeh knjižnih del, poleg številnih iskric, ki nam jih je zaupala Ivana, pa so večer popestrili še dijaki naše šole z umetniškim branjem Ivaninih besedil ter glasbeno točko.

Ivanine besede pa naj si bodo napisane ali izgovorjene, so ustvarile zame

poseben čar in gotovo so mnoge, ki knjig še niso prebrali, prepričale, da jih je vredno odpreti. To polagam na srce tudi vam, saj se za platnicami skriva bogato delo, navdušeni pa boste tudi ljubitelji likovne umetnosti, saj je knjige na svojstven način sama ilustrirala. Za vse tiste, ki pa knjige že poznate in veste, kakšne rože se skrivajo za platnicami, še skrivnost. Ivana že pripravlja novo delo, v katerem bomo lahko prebirali njeno poezijo. Ostali pa v knjižnici in videli boste o kakšnih rožah govorim.

IZ POPOTNE TORBE

STIČNA

bilo 23. Sama sem se odločila, da bom »poletela« v Angolo. Skupina mladih nam je predstavila delo prostovoljcev, ki so se za en mesec podali v to afriško državo med tamkajšnje otroke. Bila je izredno zanimiva in zamikalo me je, da bi se jim tudi sama pridružila, ko dopolnim 18 let.

Po delavnicah je bil čas za kosilo in nato je bila sveta maša, ki jo je daroval nadškof g. Alojz Uran.

Pred odhodom domov je bil »žur«, kot so ga poimenovali animatorji letošnje Stične. Seveda pa nismo peli samo duhovno-ritmičnih pesmi, ampak tudi pesmi, ki so popularne med nami. Dogajanje so popestrili animatorji, ki so udeležence »zalili« z vodo.

Ob odhodu je vsak prejel knjižico Upanje na dlani, ki vsebuje misli za vsak mesec v letu.

Meni osebno je vsaka Stična posebno doživetje. Je resnično srečanje, saj tam srečaš prijatelje, s katerimi se že dolgo nisi pogovarjal. Veselje in druženje s prijatelji v nekem sproščenem vzdušju me vsako leto znova pripeljejo na Dolenjsko. Ko vidiš tisočglavo množico, kako skače, pleše in navdušeno poje, je to neverjetna izkušnja in vsekakor neponovljiva.

V soboto, 19. septembra, se je v Stični odvijalo že 28. vseslovensko srečanje mladih, katerega smo se udeležili tudi nekateri dijaki iz vipavske Škofijske gimnazije.

Z letošnjo Stično se je uradno končalo leto mladih in začelo leto evharistije, poleg tega pa je 19. september pomemben datum za nas Slovence, saj je na ta dan pred desetimi leti, papež Janez Pavel II. razglasil škofa Antona Martina Slomška za blaženega.

Celoten festival je bil takorekoč v barvah upanja. Na to je spominjala vijolična barva letošnjih majic, ki je v bogoslužnem smislu barva upanja, ki naj bi ga prinašala Jezusovo vstajenje in smrt. Mladi so iz Ivančne Gorice do Stične prinesli križ, ki je bil narejen po originalnih merah križa iz svetovnega dneva mladih. Na njem je lahko vsak udeleženec pustil svoj prsni odtis.

Po uvodnem delu so sledile delavnice. Izbira je bila kar težka, saj jih je

**NINA
MEZINEC**

'EEEj!? A greš u Stično??? A veš, kdo gre?

Ja VALDA, da grem! Sevede, da se vidmo!'

Mislim, da so teden prd stično taki pogovori potekali po celi Sloveniji in po vseh msn-jih in facebook-ih in po netlogu. Glavna tema je bila ... Stična. Waaw!!!

Torej ja. Zgodilo se je! Bila je sobota, 19. 09. 09. In upam, da nisi zamudil, če si, pa upam, da ne veš, kaj zamujaš, da ti ne bo preveč žal. Ker ti lahko povem, da je bilo ... superfantastično. Že vreme nas je presenetilo in ni upoštevalo napovedi vremenoslovcev, tako da smo se kar malo potili in dolge majice namesto na nas prenašali v rokah. :D

Najbolj senzacionalna sta bila (vsaj zame) kot vsako leto dva dogodka. Zaključek in konec. Pozdravljanje in poslavljanje. Ne, v bistvu pozdravljanje in maša ter noorenje! ...

Poglejmo, kaj se je dogajalo:

Prideš v Stično in te vsi lepo nasmejano sprejmejo. Robi Friškovec (ne bom povedala, da je to zaporniški duhovnik, ker vem, da vsi to veste) se ti smeje in pozdravi vsak znan in manj znan obraz. Ko končno 'uideš' animatorjem, pa tečeš pozdravljat ljudi, ki jih poznaš. Poznaš občutek, ki te prevzame, ko zagledaš človeka, ki ga že več let nisi videl, sedaj pa stoji pred tabo ...? Jaz ga. Neverjeten. Objemček, poljubček, besede: 'Kko si kei?' in greš naprej.

Najprej seveda nekaj časa "blodiš" okoli Stične in še naprej srečuješ znane obraze: 'Ti, ma tebe se pa z neki spomnim! Ma dej, ki sva se midva vidla?' Medtem seveda pregleduješ seznam z delavnicami in prebiraš

opise teh, da boš našel tisto, ki bo tebi najboljše pisana na kožo.

Delavnice so bile razporejene v štiri sklope, zelo primerne mladim. Prva je bila o mladosti, času upanja, druga je bila o Bogu oz. srečanju z Bogom, tretja o talentih konkretno, četrta pa o ljubezni in upanju. Mislim, da je vsak, ki se je vsaj malo potrudil in ki je bil vsaj malo zainteresiran za priključitev h kateri od delavnic, z lahkoto našel kakšno, ki mu je bila všeč. Letošnje so bile nekatere tudi zelo zanimive in za mlade pomembne teme, še posebej iz četrtega sklopa; te so govorile tudi o kontracepciji in

splavu.

Med delavnicami je skoraj cel čas potekala tudi spoved. Vsak udeleženec festivala pa se je lahko osebno pogovoril tudi z Gospodom, ki je bil izpostavljen pod podobo Najsvetejšega.

Ko so se delavnice končale, je bilo še nekaj časa za bezljanje okoli samostana in ogledovanje različnih ponudb in nagradnih iger na stojnicah, ki so bile postavljene tudi med delavnicami.

Tako je po napornem, a vsekakor ne dolgočasnem dopoldnevu prišlo popoldne in v Stični si videl gruče

ljudi, ki so se pomikale na prireditveni prostor. Zakaj? Zato, ker je bila

tam maša. Za nekatere najlepši del dneva. Petje in skupna molitev nevemkolikoglave množice. Čreda glaskov, ki vsi vzklikajo enako besedilo Bogu na čast. Odlično sestavljeni uvod v mašo, očenaš in pozdrav miru, ki ga poslušáš, tudi če nimaš namena da bi ga poslušal. Enostavno ne moreš, da ne "padeš noter" ...

Za nekatere je torej vrhunec dneva sveta maša, a mislim, da je na žalost vse več mladih, ki tja ne gredo zaradi duhovne razsežnosti, temveč bolj zaradi pivske razsežnosti. Medtem ko nekateri pri maši zavzeto poslušajo evangelij in berilo, se najdejo tudi ljudje, ki na drugi strani obzidja pijejo ali pa niti tega več zmožni. Sediijo oz. bolje rečeno ležijo na tleh ... Vem, da se to dogaja vsak dan, ampak a se res mora to dogajati tudi v Stični? V čem je smisel, da prideš v Stično ves vesel, vidiš prijatelje in preko njih spoznavaš, kako te ima On rad, nato pa, ko se sprehodiš po širši okolici, opažaš temno stran Stične. Petnajstletnike, ki bruhaajo po tleh, mlade s čikom v eni in pijačo v drugi roki. Zakaj se to dogaja v Stični, ki naj bi imela namen združiti katoliško mladino v skupni molitvi? Zakaj pridejo mnogi tja z 'malce' drugačnim namenom?

Jaz ne bi bila ponosna nase, če bi se o meni govorilo, kako sem bila pijana in koliko sem spila. Sploh pa, a si kdaj pomislil na vse ljudi, ki te vidijo ležati v travi k steklenico vodke ob sebi in se

jim začneš smiliti, ker nimaš moči, da bi iskal srečo kje drugje kot v alkoholu? Si kdaj pomislil, koliko ljudem si pokvaril vzdušje (in uničil življenje) s svojim pijančevanjem ...?

Predlagam, da preidemo spet na lepše teme.:D No, mislim, da si bo nekaj ljudi Stično zapomnilo tudi po zadnjem dogodku, ki so se ga po vsej verjetnosti udeležili skoraj vsi udeleženi. S takšnim in drugačnim namenom, vsi se lahko tam tudi znorijo!!

Po maši se pod odrom vsako leto začne nakakšen koncert. Stična band, star in nov, zaigra komade vseh vrst. Niso samo verske pesmi, tudi punk in rock odmeva po prireditvenem prostoru. Ko tako vsak udeleženec, ki ni preveč len, da bi se mu dalo priključiti kričeči množici, pod odrom izpusti zadnji atomček energije iz sebe, se mora vsa ta množica počasi začeti vračati proti avtobusom. Takrat je izrečen še zadnji: 'Adijo,' mogoče je po kakšnem licu spolzela celo solzica. Solzica sreče ali pa nesreče.

Z zadnjimi zdihljaji poiščeš svoj avtobus in ves živčen v eni minuti pretečeš polje, da slučajno ne bi zamudil. V trenutku, ko se usedeš na sedež v avtobusu, zatisneš oči in sanjaš svoje sanje. Nekateri "malo drugačni" z "malo" več energije pa še celo pot domov po avtobusu prepevajo pesmi in kričijo in gredo na živce tistim, ki hočejo spati. A nihče jim noče vzeti navdušenja in pregnati veselja iz njihovih srčkov.

V glavnem, utrujeni ali pa malo manj utrujeni, a večina veselih obrazov, se vsi vračamo proti domu, z vsakim trenutkom bližje naslednji Stični!!!! =P

BY:BUBA

2. A VIKENDI DUHOVNOSTI

Še zadnji test, potem pa na duhovni vikend! Ne vem točno kaj, toda nekaj je bilo na tem, da sem se vikenda zelo veselila (čeprav se mi je to zdelo čudno). Izpred šole je minibus odpeljal ob 18:30 (od lani se je naše število učencev zmanjšalo za štiri, zato minibus). Pot je bila dolga in ni ji bilo videti konca, a čas smo si krajšali z pogovorom, fantje tudi s petjem☺. Vso to harmonijo je zmotil krik: »Poglejte, mrtev konj!« Vsi smo planili k oknu in res je bilo. Ob strani ceste je v mlaki krvi in razbitimi delci vetrobranskega stekla ležala mrtva kobila. Sklepala sem, da jo je zbil avto in kdaj pa kdaj smo še zaslišali: »Ubogi konj,« to pa je bilo tudi vse, kar se je na naši poti "zanimivega" dogajalo (poleg petja fantov). V vas smo prispeli, ko je že bila tema, zato niti nismo dobili točnega vtisa - razen tega, da je zeblo do kosti. Vstopili smo v hišo, ki niti ni bila v tako slabem stanju in se razporedili po sobah. Nato smo se zbrali v skupni

sobi, kjer smo se štiri dni pogovarjali o resnih stvareh, čeprav se mnogim to ni ljubilo. Gospod Stanko nam je na žal nezanimiv način govoril o hišnem redu in nam razdelil dela, ki smo jih v naslednjih dneh vestno opravljali...☺ Spat smo se odpravili okrog polnoči, a ker smo mladi in si imamo veliko za povedati, se je naše spanje začelo šele po številnih opozorilih gospoda Stankota pozno v noč ... Zbudil me je pritajen zvok avtomobila - le kdo bi si mislil, da v tako majhni vasi lahko dobiš avtomobil. Pogledala sem na uro in ugotovila, da že pošteno zamujam na priprave zajtrka, saj sem bila v kuharski skupini. Toda v kuhinji me niso prav nič potrebovali. Vsako dekle je hitelo na svojo stran, da bi pripravilo še zadnje stvari za zajtrk. Po zajtrku smo imeli enega tistih (pre) dolgih pogovorov, ki jim je na naše veselje sledila ura razmišljanja v tišini. Nekateri smo se odpravili ven, drugi so ostali v svojih sobah, čeprav sploh niso vedeli kaj zamujajo. Narava je bila čudovita, zrak svež, pravi recept za razmišljanje v tišini, a očitno nam

to ni bilo usojeno. Skupaj smo odšli do potoka (ki naj bi bil reka) in se pogovarjali, se smejali in kdaj pa kdaj tudi razmišljali. Ker mi je vse kmalu postalo dolgočasno, sem začela skakati po skalah, ki so ležale v strugi reke-potoka, a ni se končalo srečno, saj se mi je kamen premaknil in čofnila sem v vodo. Tišino, ki je trajala do pred nekaj trenutkov, je zmotil smeh sošolk, le-ta pa nas je tudi spomnil na kosilo in ugotovila sem - spet zamujam na priprave kosila. Po kosilu se nas je nekaj odpravilo na sprehod - tokrat proč od potoka-reke. Pot je zavila na manjšo cesto. Hodili smo pet minut in v daljavi zaslišali koze. Prečkali smo prazno strugo drugega potoka, stekli po živo zeleni gosti travi in se ustavili pri grdih kozah ter se pogovarjali in smejali. Tisti dan je bil najlepši od vseh dni v Logu pod Mangartom. Bilo je tako lepo, da bi z veseljem ostala tam. Prijatelji, lepa narava, majhne hiške, kože, svež zrak, sonce ... Ampak spet nas je čakal pogovor... Prav počasi smo se vračali do hiše in odšli v sobo, iz katere nas spet dve uri ni bilo. Pri pogovoru sta se nam pridružila tudi razrednika, ki sta nas prišla pozdravit.

Nato je sledila maša in po njej večerja. Ta večerjo so bile palačinke in presenetljivo, tokrat nisem zamudila priprav.

Nekatera dekleta so delala maso za palačinke, druga pa so jih pekla ... Še celo fantje so se nam pridružili in bilo je res zabavno gledati sošolca, kako je spreten s ponvijo. Palačinke je v zrak metal kot za stavo, vendar prav vsaka ni končala v ponvi ... Po večerji smo se zbrali v skupni sobi, skupaj zmolili in se spet odpravili spat. Noč je bila spet dolga in jutro je prišlo prezgodaj. Spet, kot ponavadi sem zamudila, tokrat zajtrk, a res sem bila iz dneva v dan bolj utrujena. Še en dan je šel mimo, kot vsi prejšnji - zajtrk, pogovor, razmišljanje, obisk koz in potoka, kosilo, pogovor, itd. Tu je bil zadnji večer. Tokrat smo prej zaspali - posledica vseh prejšnjih neprespanih noči. Vsi smo čistili, pospravljali in hitro smo naredili vse, kar je bilo treba. Treba je bilo počakati le še starše. Prišli so po kosilu. Prav zabavno je bilo opazovati podobnosti med sošolci in ugotavljati čigavi starši so. Sledila je skupna maša in pogostitev. V eni uri je bilo vsega konec. Šli smo domov. Po eni strani sem bila vesela, ker je bilo konec pogovorov, po drugi pa žalostna, saj bom res pogrešala smeh tistim grdih kozam.

BARBARA SLUKAN

4.A

Dijaki 4. a smo tri dneve duhovnosti preživeli v Trnju(?) pri Pivki. Vodil nas je duhovni asistent Bogdan Vidmar. Z njim smo se veliko pogovarjali o naši prihodnosti. O vlogi matere in očeta, prilagajanju v zakonu, pogojih za prejem zakramenta svetega zakona. Posebno ob tej temi se je kresalo veliko različnih mnenj. Všeč nam je bilo to, da smo imeli veliko prostega časa, v katerem smo se lahko bolj povezali kot razred ob sprehodih v naravi in gretju ob radiatorjih. V soboto dopoldan sta nas obiskala zakonca Koren, ki sta nas seznanila z metodami načrtovanja rojstev. Predavanje je bilo zanimivo in poučno. Duhovni vikend smo zaključili s sveto mašo.

PARIZ

Odpravili smo se 4. septembra. Nihče od nas si ni niti v sanjah predstavljal, kaj vse bomo videli in doživeli. »**Pariz je popoln, Pariz je strop človeštva ... Kdorkoli vidi Pari, misli, da vidi temelj celotne zgodovine, vmes pa nebo in zvezde ...**« Ta opis Victorja Hugoja nam ni veliko pomagal. Ko pa smo prispeli ... je to Pariz? To je mesto, v katerem se ti zvrta v glavi, tudi če se ne povzpneš na Eifflov stolp. V Parizu imaš občutek, da lahko objameš svet z rokami. Da je vse dosegljivo, da ni nič nemogoče. To je raj za gurmane, umetnike, avanturiste, ljubitelje mode, ekstravagante ... Tu dobiš za vsakogar nekaj. Od nešteti umetnin v Louvru, slavlolokov, modernega dela mesta, plešočih, zaljubljenih parov, francoskih štruc, do umetnikov na Montmartru, Moulin Rouga v rdeči četrti, cvetočih parkov, trgovin svetovne mode in čudovitega nočnega razgleda s ploščadi Trocadero (ob vsaki polni uri se na Eifflovem stolpu prižge še dodatnih nekaj tisoč lučk) ... V Parizu si lahko

to, kar si. Nihče te ne gleda čudno, nihče ne trobi za tabo, nihče ne kriči. V popotnih priročnikih so Parižani pogosto opisani kot vzvišeni. Ko se na svojo pest z manj podrobnim zemljevidom podaš raziskovat Pariz, ugotoviš, da to vsekakor ne drži, saj ti bo vsak, ki ga vprašaš za pot, poskušal pomagati, v tekoči ali zlomljeni angleščini ali pa kar z znakovno govorico. Najbolj te pa preseneti to, da v velemestu, z več kot 9 milijoni prebivalci, kjer pričakuješ, da življenje teče s tem sodobnim, prehitrim tempom, ko nima več nihče časa za odmor, nikjer ne zaslediš pretiranega hitenja, živčnosti in nestrpnosti. Parižani si znajo vzeti čas zase, naj bo to popoldanski počitek na obrežju Sene ali preprost oddih s kavo in rogličkom. Moja pričakovanja Pariza so bila velika. A temu čudovitemu mestu jih je uspelo več kot samo izpolniti. In ko enkrat odideš iz Pariza, si ne znaš predstavljati kraja, ki se ga boš spominjal z večjo nostalgijo.

ANA PIŠOT

LONDON

To 12 milijonsko mesto je pritegnilo tudi mene in še ducat drugih škofijcev, da smo za jesenske počitnice spakirali in jo mahnili s celinske Evrope.

Z Ano in Ivano sem bila nastanjena pri kurdski družini, ki je že takoj na začetku potrdila stereotip, da so Angleži zelo vljudni. Gospa nas je razvajala z orientalsko kuhinjo, saj smo preizkusile kup specialitet Bližnjega vzhoda, med drugim tudi napol surova puranja jetra, ki pa nam niso ostala v lepem spominu ;)

Zanimivih stvari v Londonu ne manjka. V nedeljo smo se odpravile v Camden. Tudi če tu preživiš cel dan, ne prehodiš celega marketa. Ta velika tržnica je pravi raj za vse tiste, ki radi barantajo in se pogajajo za nižje cene. Tu skoraj ne najdeš pravega Britanca, rdečelasca z modrimi očmi, vidiš pa Kitajce, Turke, črnce, muslimane in pripadnike raznih (sub)kultur.

Sprehodile smo se tudi po Britanskem muzeju in ugotovile, da tam hranijo vse druge kulture razen britanske. Zanimivo je bilo videti vse tiste predmete v živo, ki jih zaslediš v zgodovinskem učbeniku in knjigah.

Ko nam je bilo dovolj zgodovinskih starin, smo se z londonsko podzemno odpeljale v revnejši del mesta, Soho, kjer nas je najbolj zanimala Chinatown. Nad njo sem bila malo razočarana, saj so bile le kitajske restavracije, kamor koli si pogledal. Vendar ima tudi ta predel Londona svoj čar. Lampijoni in kitajske strehe, pa kup Kitajcev v paviljonu, ki se pogovarjajo v kitajščini, ti za trenutek da občutek, da si na Kitajskem.

Obiskale smo še mnoge druge

muzeje. Za vsako se je našlo nekaj, kar ji je bilo všeč. Muzej moderne umetnosti je bil enim bolj, drugim manj všeč, saj vsi ne razumemo Picassovih modernih slik, zato smo drugi bolj prišli na svoj račun v muzeju znanosti. Zanimiv je bil tudi muzej naravne zgodovine, za katerega smo čakale eno uro v vrsti, preden smo vstopile vanj. Vendar se je dolgo čakanje splačalo, saj so nas navdušili dinozavri in kup diamantov, deblo sekvoje in sinji kit v naravni velikosti. Obiskale smo tudi muzej angleških stražarjev, ki je za fante precej bolj zanimiv kot pa za punce.

Pa ne smem pozabiti na veličastni Westminster in na Big Ben, pa na London eye v raznobarnih lučeh. To vse skupaj pričara nepozabne večere ob Temzi. Blizu sta tudi Tower bridge in Tower of London, v katerega nismo smele vstopiti zaradi obiska indijskega predsednika, smo pa bile namesto tega prisotne pri streljih s kanoni v čast indijskemu predsedniku.

Naslednji dan smo obiskale Buckinghamsko palačo, kjer smo nevede prišle na prireditev Iger Commonwealtha, ki se bodo odvijale v Indiji. Indijski plesalci so s svojimi tradicionalnimi plesi in indijsko glasbo navdušili ves trg. Imele smo res srečo, saj smo videle britansko kraljico, ki je za to priložnost oblekla rumen kostim. Ko smo o kraljici pripovedovale naši kurdski družini, so bili precej

presenečeni, saj je v mnogih letih v Londonu, še niso videli v živo.

Seveda se nismo mogle upreti Oxford streetu. Že prej nam je gostiteljica razložila, da je tam zelo poceni trgovina Primark. Kljub veliki in dolgi ulici nam trgovine ni bilo težko najti, saj ko smo zagledale vrečko z imenom trgovine, smo vedele, da smo na pravi poti. V tej trgovini se stereotip

o vljudnosti Angležev podre. Velika, dvonadstropna trgovina, v njej pa ljudi kot v mravljišču. Ženske so tekale gor in dol in z rokami grabile oblačila in šele nato pogledale, kaj so vzele. Polnile so svoje košare z oblačili, nakitom in ličili. Prav zasmilili so se mi prodajalci, ko so zlagali oblačila na police in takoj za tem, ko so jih zložili, je prišla ženska, ki je kup zloženih oblačil podrla. In so začeli znova. Bolje, da nisi čakal vrste za preoblačilnico, saj se je vrsta vila iz enega konca na drugi, zato so se ženske preoblačile kar sredi polic. Pred trgovino pa so čakali naveličani moški, in gledali kdaj se bo njihova

boljša polovica prikazala ven s polnimi rokami vrečk.

Cel teden smo nas je spremljalo lepo vreme. Tako nismo

izkusile pravega Londona z vsakodnevnim dežjem. Jesen pa je zelo lep čas v Londonu, saj raznobarna drevesa v parkih dajejo mestu piko na i. Vsak dan smo videle ljudi,

preoblečene v čarovnice in zombije, ki so nas spominjali, da se bliža halloween.

Mesto te kmalu potegne vase in po enem tednu se počutiš že del njega. Vendar mestni kaos ni za vsakogar in prej ali slej ugotoviš, da je vseeno doma lepše. Ostane pa lep spomin in upanje na naslednje potovanje v London, saj tam nikoli ne zmanjka zabave in stvari, ki ti yzamejo dih.

AMERIKA

Spomladi leta 2008 mi je mama rekla: „Anja, saj greš z mano v Ameriko na kongres?“. Jaz: „Kaj?? Kdaj?? Kam?!“, ona pa: „Ah, julija naslednje leto je Speleološki kongres v Ameriki, pa bi lahko šla z mano. Imaš čas, lahko „šparaš“ štipendijo in si sama plačaš karto.“. Jaz: „Hmmm...“. Od takrat je bilo njej samoumevno, da grem z njo; jaz sem se zavedla, ko smo letos rezervirali letalske karte.

Tako sva 7. julija 2009 odleteli v Los Angeles. Namenjeni sva bili na jamarsko konferenco v Kerrville (Texas), še prej pa na desetdnevno ekskurzijo Los Angeles–Kerrville. Že kmalu sem imela možnost spoznati prehranjevalne navade Američanov, saj smo za zajtrk na letalu dobili sendviček, Twix in vrečko čipsa s papriko. Po enajstih urah vožnje sva le prispeli, šli v hotel ter naslednji dan odšli na voden ogled Los Angelesa: plaža Venice Beach, Beverly Hills, Hollywood – oskarji in „Pločnik slavnih“, ki je bil poln oboževalcev Michael-a Jackson-a (prejšnji dan je bil njegov pogreb) ter še veliko zanimivih reči. Zvečer naj bi se dobili z ostalimi člani ekskurzije. Pogledala sem v sobo, kjer naj bi se srečali in rekla svoji mami:

„Ni jih še, samo neko upokojensko srečanje.“ Izkazalo se je, da so ti „upokojenci“ najini soudeleženci, in sicer štirje Američani - voditelji ter deset drugih (večinoma Evropejcev), skupaj z nama in šoferjem Bobom

torej sedemnajst. Zjutraj smo začeli našo pot proti vzhodu. Ta dan sva si zapomnili, ker je mami pred vhomom prve jame padel na tla fotoaparata, rezultat - razbit objektiv. Na nadaljnji poti do Texasa nismo našli trgovine, v kateri bi lahko kupila nov objektiv; še dobro da sva imeli s sabo še en fotoaparata. Poleg vsakodnevne dolge vožnje (od 200 do 600 km na dan), smo vsak dan videli kaj zanimivega: jame, vulkanski krater, „jamo“ v lavi, ostanke nekdanjih indijskih vasi ter veliko narodnih parkov, kot so White Sands – puščava belega peska, Petrified Forest – pokrajina, na kateri ležijo kosi okamnelih dreves in seveda Grand Canyon – Veliki kanjon. Tega dela potovanja sem se tudi najbolj veselila. V načrtu sicer ni bilo, da bi se spustili v kanjon, a se nam je sedmim le posrečilo prepričati našega vodja, da nam je dal na voljo tri ure za „izlet“. V tem času smo se spustili le za 350 m (do dna je 1600 m), toda vseeno uživali v razgledu in se čudili ogromnim dimenzijam. Veliko ljudi precenjuje svoje sposobnosti in gredo predaleč ter nato ne zmorejo priti ven, zato so na vrhu postavljene table:

„What goes in, goes out too.“ ☺

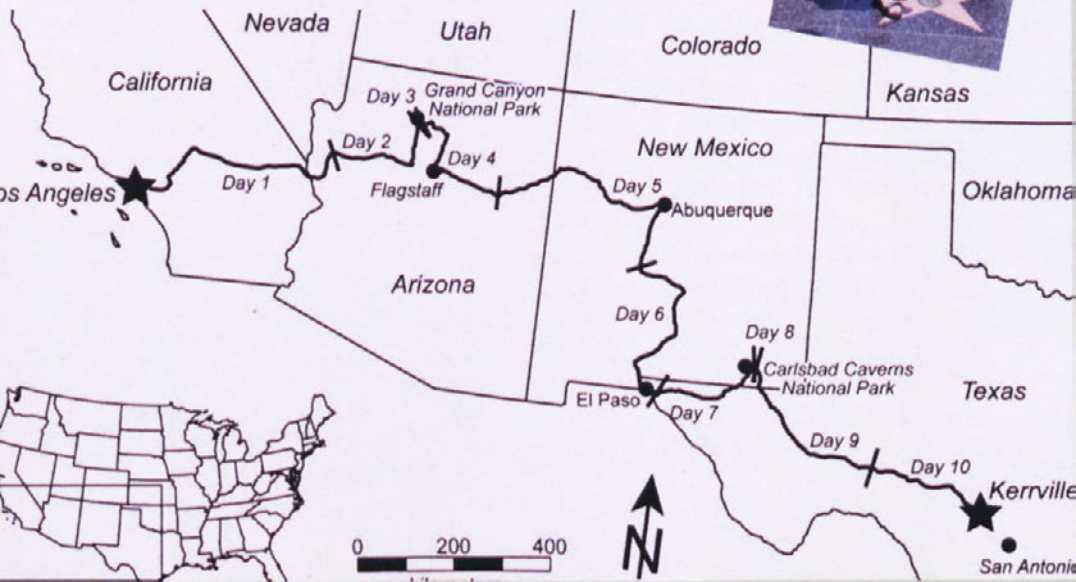
18. julija smo prispeli v Kerrville, kjer se je naslednji dan pričel kongres, ki se je odvijal v prostorih tamkajšnje univerze. Mama je čez dan poslušala predavanja, jaz pa sem veselo izkoriščala internetno povezavo. Nekajkrat sem se udeležila tudi izletov, ki so bili organizirani za otroke in mladino. Tako sem obiskala še nekaj jam, živalski vrt v San Antoniu, zgodovinski Alamo, kjer se je bojeval Davy Crockett in San Antonio Sea World, v katerem sem videla veliko zanimivih morskih živali, kot so orke, pingvini, delfini, morski psi in še veliko drugih. Na teh izletih sem bila tako "prisiljena" govoriti angleško z ostalimi Američani. Med tednom sva se z mamo udeležili še nekaterih izletov, npr. ogledali sva si veliko kolonijo netopirjev, ki zvečer zapusti jamo.

Če povzamem: ogledala sem si enega najbolj sušnih delov Amerike (preživela brez hudih posledic vročine in s tem presenetila samo sebe), ugotovila, da je v ZDA vse zelo veliko

(vključno s posteljo in zrezki), da Američani povsod pretiravajo ("ko hodiš pa klancu navzdol, se obvezno drži ograje!!"), spoznala veliko ljudi ter že delala načrte, kaj vse bi še rada obiskala.

V ponedeljek, 27. julija, sva začeli pot proti domu. Med letom pa me je spreletelo: „Saj mi ne bo treba napisati česa za Iskre?!“.

ANJA HAJNA

KOŠARKA

Po zmagi naših košarkašev nad Hrvati v četrtfinalu smo se odpravili v Katowice na zaključni turnir Eurobasketa 2009. Tja smo prispeli popoldne okoli 13h in "nabavili" karte za finale na

in moral z igrišča. Vendar so Srbi na koncu izenačili na 79 : 79 in sledil je podaljšek. Na koncu so naši klonili 92 : 96. Veliko navijačev je potem samo nemo obsedelo na sedežih in strmelo v strop. Šli smo spat z upanjem, da bomo osvojili vsaj bronasto medaljo.

Zjutraj smo

pohajkovali po mestu in hitro je minil čas do tekme in spet smo se podali proti dvorani.

Ponovno je bilo pred dvorano vse polno slovenskih navijačev. Sedeže smo dobili med vsemi drugimi slovenskimi ljubitelji košarke. Tekma za 3. mesto ponovno ni postregla z zmago. Grki so zmagali z 57 : 56 in tako je slovenska košarkarska reprezentanca ostala brez medalje. V finalu so Španci Srbe premagali s kar 85 : 63 z veliko atraktivnimi potezami. Razočarani smo odšli v "kafič", kjer je ravno sedel Jure Zdovc s svojimi pomočniki in vsem slovenskim navijačem je "dal za gajbo". Zjutraj naslednjega dne smo se odpravili domov. Je bil pa naš transparent glavna zvezda:) Omenjen je bil v Nedeljskem, slika je bila v Slovenskih novicah in pri dnevniku ga je tudi pokazalo.

"črnem trgu". Za polfinalne tekme smo šli po karte na blagajno. Dobili smo dobre sedeže, skoraj ob igrišču in še na televiziji nas je kazalo. Odpravili smo se proti dvorani Spodek, kjer je že potekal prvi polfinale med Grčijo in Španijo. Španci so Grke brez težav premagali z 82 : 64. Potem pa je sledil eden izmed najpomembnejših dogodkov v zgodovini slovenske košarke - priložnost za zmago proti Srbom in uvrstitev v finale. V šotoru pred dvorano je bilo že zaznati vznemirjenje in napetost slovenskih navijačev, ki se jih je zbralo kakih 3000. Odpravili smo se v dvorano, ki sprejme 11500 navijačev. In začela se je tekma. V 24. minuti je še bilo +11 za Slovenijo, potem pa mrk v napadu. Erazem Lorbek je dobil 4. osebno in slovenska igra je razpadla in pred zadnjo četrtino je bilo samo še 57 : 56 za Slovence. E. Lorbek je dobil še 5. osebno napako

PROJEKT: DANSKA OD BLIZU

September. Dan se očitno skrajša, temperature padejo, narava začne počasi rjaveti in če to še ni zadosti, se spet začne ta šola. Nič več pohajkovanja okoli, druženja s prijatelji pozno v noč, vedno manj časa za stvari, ki bi jih rad delala itd. Toda zame ne☺. Jaz sem se kar veselo odločila, da malo podaljšam svoje počitnice, in sicer s potovanjem na Dansko. No ja, to ni bila čisto moja odločitev. Šola je sprejela povabilo, da pošlje enega dijaka na to vseslovensko srednješolsko odpravo na Dansko, ki jo že trinajsto leto zaporedoma organizira društvo slovensko-danskega prijateljstva in seveda pomaga pri financiranju. Ker je na Škofijski ogromno pridnih dijakov, je bila odločitev s strani vodstva težka, zato so izvedli žreb. Kaj se je potem sledilo, mislim da je več kot očitno. 4. septembra sem šla na Dansko, skupaj s sedeminštiridesetimi dijaki in dijakinjami iz vseh slovenskih gimnazij. To potovanje pa ni bilo niti malo podobno ekskurziji, ampak smo se zgolj in samo zabavali☺.

Program:

- V petek, 4. 9. 2009, smo štartali iz Ljubljane z avtobusom. Pred nami je bila 22-urna vožnja, ki je kar hitro minila, saj se med sabo nismo poznali, tako da so tekale zelo zanimive debate.
- V soboto smo prispeli na Dansko, v naš hostel okoli 17h. Po večerji smo že imeli pevsko vajo, saj smo, poleg tega da smo gori uživali, tudi predstavljali Slovenijo z našimi pesmimi in kulinariko.
- V nedeljo smo se najprej odpravili v najlepše dansko mesto »Ribe«, potem pa smo si ogledali še vikinško vas. Danska je namreč zelo znana po vikingih. Sledil je najboljši del - šli smo v Legoland☺. Za tiste ki še ne veste, lego kocke izvirajo z Danske, čeprav so pa tu najdražje. Nič čudnega, saj Danska spada med najdražje evropske države, z najvišjim BDP na prebivalca.
- V ponedeljek smo obiskali skulpture štirih mož, ki stojijo v Esbjergu in pozdravljajo ribiče, ki se vračajo z ribolova, potem pa smo šli na Morso Gymnasium, kjer so si nas tamkajšnji dijaki razdelili (kot na srečelovu☺) in nas odpeljali na domove. Tam so nam skuhalo, njam, odlične in prave danske večerje, potem pa so nas spet peljali na njihovo šolo, kjer smo prvič, in to zelo

(KIP MORSKE DEKLICE)

uspešno, predstavili Slovenijo. Prespali smo seveda pri naših gostiteljih, kjer nam je znanje angleščine prišlo še kako prav.

- V torek so naši novi prijatelji seveda nadaljevali pouk, mi pa našo pot naprej, in sicer v drugo največje dansko mesto Aarhus, kjer smo si ogledali stari del mesta, ki je spremenjen v muzej. Potem pa je sledil šok. Povzpeli smo se na najvišjo »goro« Danske in to kar z avtobusom! Tam nam je resnično primanjkovalo kisika, saj se 175 m nad morjem ne znajdeš ravno vsak dan☺. Pozno popoldne pa smo si ogledali še rojstno hišo Hansa Christjana Andersena, ki je najbolj prevažen avtor vseh časov, njegove zimzelene pravljice pa gotovo vsi poznamo. Zvečer smo prispeli v prestolnico Kopenhagen, kjer smo se namestili v Youth Hostel.

- V sredo pa smo se zapeljali v Roskilde, kjer smo si ogledali vikinški muzej, katedralo s kriptami 37 danskih kraljev in kraljic ter grad Frideriksborg s čudovitim parkom. Popoldne smo si ogledali še grad, na katerega je Shakespeare postavil dogajanje njegove tragedije »Hamlet«. Srhljiv dvorec, moram priznati. Zvečer smo pa še enkrat predstavili Slovenijo na mednarodni šoli, kjer so nas zelo lepo sprejeli☺. Sledil je ples in petje do poznih ur.

- V četrtek pa je dobila zasluženo slavo tudi prestolnica. Najprej smo se povzpeli na mestno hišo, od koder smo si lahko ogledali panoramo Kopenhagna. Zatem smo si ogledali še dvorec, na katerem so živeli najbolj znani kralji in kraljice. Videli smo tudi njihovo zakladnico. Ta dan smo videli tudi kip morske deklice, ki je bil narejen po vzorcu iz Andersenove pravljice. Zanimivo je, da so ji že večkrat ukradli glavo in jo prebarvali, zato je ta kip, ki zdaj stoji na robu mesta, ponaredek (original je na varnem). Obiskali smo tudi slovenskega veleposlanika na Danskem, ki nam je pripravil kar lepo gostijo (predvsem sladko☺). Zatem smo si ogledali še Danski parlament in potem je sledil vrhunec: ZABAVIŠČNI PARK TIVOLI. Tu so razni koncerti, predstave, restavracije, in kar je najboljše, zabaviščni park (z višjim prostim padom kot v Gardalandu, bolj hudim vlakom smrti in z veliko stvarmi, ki jih Gardaland sploh nima☺). Ni mi treba posebej poudarjati kako oDštEKanO super smo se imeli☺. Toda ob polnoči se je zabava končala, saj so park zaprli. Nič hudega za nas, saj smo si, kot vse dni, sami naredili žur v Youth Hostlu (vendar na prostem, saj mora biti tam tišina po enajsti uri zvečer, če ne te že varnostniki "zauhajajo"☺).

- Petek pa je bil dan za nas. Peljali so nas v center mesta, kjer smo imeli cel dopoldne čas zase. Šli smo malo po nakupih, na kakšno pijačo, ogled ... ob enih popoldne pa smo odšli iz prestolnice proti Sloveniji. Na poti domov smo se ustavili še na otoku Mon, kjer smo si ogledali klif (poseben, saj ima Danska načeloma obalo vatov in ferdov, ker je tako uravnana). Ta otok in s tem tudi Dansko smo ob 17h zapustili s trajektom. Sledila je še celodnevna in celonočna vožnja domov ...

- ... in še celodopoldanska. V Ljubljano smo prispeli v soboto, 12. 9. 2009 ob 12.15. Končno doma, izmučena po vseh teh vožnjah in čustvenem pozdravljanju in izmenjavanju števil ter naslovov, pa sem bila ob petih

popoldne.

Pa še nekaj zanimivosti, ki jih morda ne veste in jih nisem še omenila:

- Alkohol je na Danskem legalen. Prodajajo ga celo na šolah in tudi mladoletnim osebam (pa so kljub temu po procentih alkoholikov v državi za Slovenijo - zamislimo se ...).
- Ko mladostnik postane polnoleten, se ponavadi izseli na svoje, če ne pa plačuje staršem elektriko, vodo in vse stvari, ki jih porablja.
- Danska ima najvišji davek na prebivalca in sicer 44 %.
- Danci so zelo ponosni na svojo zastavo. Šolarji se morajo zadnji dan pouka celo obleči v te barve.
- Danci ne poznajo besede prosim (pa so kljub temu zelo vljudni in komunikativni).
- Kar tretjina prebivalstva se v šole/ na delovna mesta vozi s kolesom (nimajo avtomobilov).
- Njihova šolska ura traja 90 min in pouk zgleda tako, da različni dijaki predavajo snov, profesor jih pa samo nadzoruje in usmerja.
- Najhujša možna kazen za danskega dijaka je opomin ravnatelja na dom. »Špricanja« ne poznajo.

In zdaj sem spet tu. Vsak prihodnji dan je podoben preteklemu. Dopoldne sedim za mizo v šoli, popoldne pa v domu. Toda vesela sem, da sem se spet srečala s prijateljicami in domačimi, ki sem jih že res začela pogrešati. Vesela sem tudi, da lahko zdaj z vsemi delim svoje nove izkušnje. Res je bilo super. Veliko novega sem doživela, spoznala na zabaven način, dobila nove znance in prijatelje, toda na Danskem ne bi živela. Tu sem zadovoljna, obkrožena sem z ljudmi, ki jih imam rada, hodim v zeleno šolo, živim v goratem svetu (na Danskem sigurno ne bi mogla☺) in sem srečna. Kot pravi rek Povsod je lepo, a doma je najlepše. Še enkrat bi se bolj direktno rada zahvalila šolskemu vodstvu in vsem, ki ste mi omogočili to potovanje. Res hvala☺.

LARISA RUTAR, 3.C

NA VRHU SLOVENIJE

Letošnje poletje smo se otroci odločili peljati očeta na Triglav in ker nimamo še voznškega izpita, smo morali iti peš (no, v bistvu je bilo ravno obratno). Z nami bi morala iti tudi mama, pa ni dobila dopusta.

Tako smo se 21. 07. 2009 odpravili. Na začetku smo se spustili v Rašo in smo nato čez Vrhe ter Erzelj in Planino prišli v Ajdovščino. Od pretežne hoje po asfaltu smo že dobili žulje, ki so nas spremljali še ves teden. Kljub vsemu smo se povzpeli še do Gorenj, na zaslužen počitek pri prijazni družini, za kar smo jim zelo hvaležni. Naslednjega dne nas je pot peljala na Predmejo, od tam pa na Lokve. Tu smo prespali pri znancih, ki se jim zahvaljujemo za strežbo in prostor. Zgodaj zjutraj smo krenili na pot proti Mostu na Soči, kjer smo si ohladili noge v Idrijci. Preko vzpetine Sinica smo prišli v Ljubinj, kjer smo v mehkem senu domačinov preživeli noč. Hvala jim. Ta dan smo prispeli najprej na planino Stador od tam pa na planino Razor, kjer smo tudi prespali. Po čudoviti stezi obdani s stotinami Planik smo preko prelaza Škrbina prišli do Koče na Komni, kjer

nas je pričakala mama z Nutelo. Ko mama odide v dolino, jo mi uberemo do Koče pri Triglavskih jezerih, kjer prespimo. Nov dan nas pripelje tik pod cilj in sicer v Dom Planika pod Triglavom. Ko pa naslednjega jutra osvojimo vrh, so občutki res čudoviti, zato kar nekaj časa uživamo v razgledu, ki je bil prekrasen, saj je bilo nebo kristalno jasno.

Še istega dne pridemo do Vodnikove koče na Velem polju, kjer prespimo. Zjutraj pa gremo najprej v Staro Fužino na kosilo, potem pa 15 minut peš v Ribčev Laz (grozno :D). Od tu naprej pa z avtobusom v Bohinjsko Bistrico in z vlakom v Sežano, kjer nas pričaka mama, ki nas odpelje domov (saj bi šli peš, pa nam ni dovolila).

Čudovit teden, vsakomur ga priporočam, ker ti taka doživetja ogromno dajo. Poskusite, se spleča.

M.V.

LEFKAS ALI GRŠKI KARIBI

Vsi, ki so bili kdaj v Grčiji, so mi o njej vedno govorili le najlepše stvari in zatrjevali, da jo mora vsak kdaj doživeti. Mislim, da se tudi vsi škofjci, ki ste že bili tam, strinjate s tem, da imate na to južnoevropsko državo le najlepše in najbolj nore spomine.

Zadnje poletne počitnice sem torej tudi jaz »spakiral« in z letalom poletel na zahodnogrško obalo na, po mnenju

naše turistične predstavnice, enega najlepših grških otokov ali kar grške Karibe, Lefkas. Že takoj prvi dan so Grki naredili odličen vtis s svojo gostoljubnostjo, prijaznostjo in smislom za humor. Prvi večer v mestu je bil prav tako nepozaben - ogromno novih ljudi, ogromno trgovinic, povsod grška hrana, sirtaki in drugi tradicionalni plesi v restavracijah ... Naslednji dan je bil sončen, bili smo na peščeni plaži in se kopali v kristalno čistem morju ... Za kosilo pa tradicionalni gyros (cvrti krompir z mesom za kebab) in tzatziki (podobno sirnemu namazu z grškimi začimbami). Sredi tedna je prišlo na vrsto tudi celodnevno križarjenje z ladjo na naravno, s sredine otoka nedostopno peščeno plažo. Z azurnim, toplim morjem in visokimi valovi ... Sanjsko ... Po tem pa nadaljevanje križarjenja na Odisejevo Itako in Meganisi ter mimo mnogih majhnih otočkov z rajskimi plažami. Eden izmed kratkih postankov je bil tudi v morski jami, v kateri so svoje ladje skrivali že Nemci med drugo svetovno vojno, za nekaj minut pa smo se vanje skrili tudi mi. Križarjenje se je zaključilo

na Skorpiosu, otoku že pokojnega grškega multimilijonarja Onasisa, ki je divji otok spremenil v marino za svoje jahte in nanj postavil vilo. Ja, eni znajo. Teden v Grčiji se je kot vse lepe stvari še prehitro končal, a v Grčijo se bom vsekakor še vrnil. Počitnice tam pa absolutno priporočam vsem škofjcem. Morda bi lahko tudi ŠGV imela kakšno ekskurzijo več.

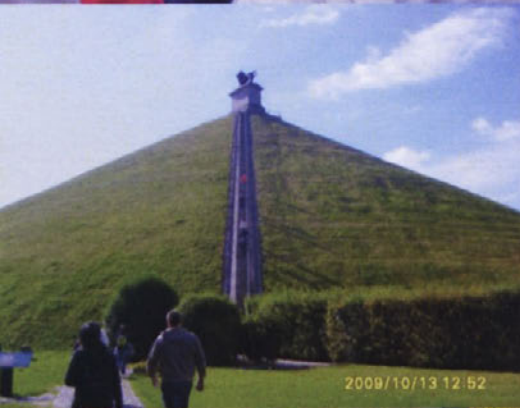
BRUSELJ Z NEZNANCI

Po nesrečnem razpletu dogodkov poleti z letalom nisva pristali na berlinskem letališču in tako tudi ne morem reči, da sem se za svoj sedemnajsti rojstni dan prvič letela z letalom. Komur situacija še ni najbolj jasna, ker naju z Matejo še ni slišal, kako sva se z najrazličnejšimi izrazi jezili čez Eustory, naj vam ponudim obrazložitev. S sošolko sva zmagali na tekmovanju srednješolskih raziskovalk in raziskovalcev novejšje slovenske zgodovine, bolj poznanemu kot Eustoy. Seveda sva optimistično pričakovali, da naju bodo za najin uspeh nesebično poslali v Berlin, kjer bi se z mladimi iz vse Evrope pogovarjali o padcu berlinskega zidu, saj letos od tega dogodka mineva dvajset let. No, tako sva polni pričakovanja čakali na prijavnico za Berlin, ki pa ni prišla. Potrta sva se še bolj jezili na Eustory in tekmovalki, ki sta namesto naju obiskali Berlin. Seveda nama to ni zbil morale in tako bova tudi letos tekmovali na tem tekmovanju. Občutljivim osebam pa tega ne priporočam, saj je razočaranje lahko veliko ☹. Ker pa je ŠGV ustanova sanj in novih možnosti in ker so na njej zaposleni le najboljši profesorji in drugo najboljše osebje, naju je prof. Martina Podbersič Smrdel po VIP-zvezah preinila na potovanje v Bruselj. Ker še sama ni prav vedela, kam naju je poslala, sva ji prve vtise zlahka odpustili ☺. To naj bi bilo potovanje mladih dijakov v Bruselj, kjer naj bi se srečali z ministrom Milanom Zverom. Seveda sva, ko sva zaslišali te čudovite novice, kar zapeli od sreče in se na tisti usodni dan 5. oktobra ob petih zjutraj, s pozitivizmom odpeljali proti Tivoliju (naj še povem, da najina sreča kot lahko predvidevate, ni preveč velika in sva tako že po poti postali skeptični, ker so bile na semaforjih samo zelene luči). Najin osebni šofer naju je pustil na parkirišču pred Tivolijem, kjer je že bil parkiran avtobus s kranjsko registracijo. Mateja je vsa srečna zaklical »Glej, tam je! Ta je naš!« In tudi sama sem veselo skočila iz avta, vendar mi je neka temna misel govorila, da je nekaj narobe. Pogledala sem

proti avtobusu in ugotovila, da je pred njim in na njem nekam veliko starejše populacije. Vprašala sem Matejo, ali je to res najin avtobus, ona pa je z vso gotovostjo zatrdila, da je. Tako sem se s svojim težkim kovčkom odpravila proti avtobusu, kjer sem kovček prepustila šoferju ter počakala Matejo, s katero sva se nekoliko manj hlabro podali na avtobus. Prvi šok je težko opisati z dovolj velikim razočaranjem in strahom. O dijakih na avtobusu ni bilo ne duha ne sluha, razen če si hotel prešteti dijake v tretjem življenjskem obdobju, teh je bilo za cel avtobus. Prvemu srhljivemu dejstvu pa je sledilo še drugo. Avtobus je bil popolnoma »nabasan«, midve pa sva bili dve. In dveh praznih sedežev ni bilo. No, hvala Bogu sta se naju usmilili Štajerki na zadnjih sedežih in tako sva bili stisnjeni med dve Štajerki ter starejšo gospo. Potem sva si izmenjali okoli milijon začudenih pogledov in na prste ene roke prešteli ljudi naših let ter se neudobno namestili na najina avtobusna sedeža in z glasbo v ušesih poskušali zaspati. Na vsaki črpalki naju je kdo vprašal, če sva Primorki in midve sva ponosno prikimavali. Kmalu je prišel čas kosila in Štajerki ter starejša gospa so si izmenjevale svoje kosilo: hlebec kruha, 70 dag sira, panceto, karamele in slavne krekerjeeee (krekerje)☺. Ta tekoči trak je potekal čez naju in nama pustil veliko tem za pogovor. Pred nama je sedel Ptujčan, ki nama je ponujal »toti pelinkovec« (liker iz grenkih zelišč), ki sva ga brez večjih težav zavrnila. Njegov sosed pa je medtem s svojim gelom za lase mastil vetrobransko steklo, na katerem je spal. No na poti

uo Bruslja, smo nameravali obiskati starodavno mesto Aachen, vendar smo ga morali zaradi »straniščnih zamud« oziroma zaradi neusklajenega urnika izpustiti. Tako smo okrog osmih ali devetih zvečer prišli v nizko cenovni hotel Etap, ki je bil kljub svoji nizkocenovnosti svetla točka v prvem dnevu najinega popotovanja. Z veseljem sva se zleknila na najino toplo posteljico in gledali Rai 1. Drugi dan sva se zbudili ob zvokih nadležnega trkanja na vrata, ki je bilo nadomestilo za nedelujočo budilko. Veseli sva odšli na samopostrežni zajtrk, kjer sva se »nabasali« brezplačne nutelle in začeli navezovati stike s potniki najinega avtobusa. Ugotovili sva, da so kljub najinemu strahu in predsodkom to nadvse zanimivi ljudje. Nekateri v dobri, drugi v slabi luči, vsekakor, pa so nama zapolnili dan s svojimi dejanji in besedami. Po zajtrku smo se odpravili proti evropskemu parlamentu. V njem so nas najprej rentgensko pregledali in nam vzeli naše osebne dokumente. Potem pa je sledil ogled samega parlamenta. Še prej pa sva se seveda slikali z ministrom Zverom, ki nas je ob vhodu pozdravil 😊 Ko smo se usedli v eni izmed evropskih predavalnic, sva z Matejo kmalu ugotovili, da je to dejansko srečanje volivcev stranke SDS-a 😊 Po govorih g. Zvera, g. dr. Romana Jordan Cizlja ter našega vodiča smo si ogledali prostor, kjer se odvijajo zasedanja. Ogled smo zaključili z zanimivim kosilom v parlamentarni jedilnici. Sledil je ogled samega mesta. Ogledali smo si le bistvene zanimivosti kot npr. lulajočega dečka, mestni trg ... Z Matejo sva si nato kljub tarnanju tečnih starcev izborili, da se vračamo v hotel »šeše« ob osmih in tako pridobili več časa za nakupovanje čokolade,

kartic ter vaflja z jagodami☺. Na mestnem trgu sva nato pričakali noči in opazovali zanimive skupine ljudi, ki so se sprehajali po trgu. Kljub temu da nisva bili najmlajši z našega avtobusa, sva nekako dobili vzdevek »tamale« in naše prijateljice z zadnjih sedežev so vedno skrbno poskrbele, da sva prišli na avtobus. Tako sva z Matejo vsakič slišali stavek: »Tamale so tukaj! Lahko gremo!« In tako smo šli na avtobus, vendar z enim potnikom manj, saj naj bi Kranjski Janez (kot sva ga poimenovali) zavil v javno hišo. Prispeli smo do našega hotela, kjer sva spakirali ter pospravili slovenski pršut, belgijsko čokolado in kdove čigave pomaranče☺. Naslednje jutro sva vstali ter se spet odpravili na samopostrežni zajtrk. Po zajtrku sva se s težkimi kovčki spet sprehodili do najinega priljubljenega sedeža v avtobusu. Odpeljali smo se proti Aalstu, kjer smo si ogledali znano cerkev in mestni trg. Potem pa smo poslušali sitnarjenje starejših o netočnosti našega prijetnega vodiča. Kljub njegovi zamudi smo se nekako spravili na avtobus in se po petih minutah ustavili v supermarketu, kjer

smo štirideset minut lahko kupovali pivo ☺. Naj povem, da so nekateri potniki za pivo pripravili kar cele potovalke. Nekako je avtobus kljub vsemu pivu speljal in nas pripeljal do Waterlooja, kjer sva se po 226-ih stopnicah povzpeli do slavnega spomenika (leva). Sledil je ogled dveh filmov o bitki pri Waterlooju ter obisku muzeja, posvečenega le-tej. Tega dne sva jedli eno najslabših kosil mojega življenja (hamburger in pomfri, oboje pa je bilo brez okusa). Bil je že čas da se odpravimo proti domu in z Matejo sva se že zelo veselili šestnajsturne vožnje proti Ljubljani. Še prej pa smo si seveda morali ogledati Aachen, ki smo ga prvi dan spustili. Zaradi nejevolje, sitnosti in zmedenega vodiča smo si ogledali le cerkev, v kateri je ravno potekala vaja orkestra, ki nam je tako popestril tamkajšnji obisk. Potem pa na avtobus in proti domu. Zaspali sem uspela po dveh izmed štirih filmov, nešteti kletvicah in zmerjanju slovaških nogometašev, ki so premagali Poljake ter pokvarjenih vicih. Po dvanajstih urah smo tako pripeli v mrzlo Ljubljano in komaj čakali, da v stanovanju spijsa topel čaj. Kljub začetni zaskrbljenosti in zmedi sva se imeli imenitno in ugotovili, da se lahko zabavaš že z neumnostjo drugih (predvsem nestrpnih) ljudi. Ugotovili sva, da so dijaki SGV-ja veliko strpnjeji in bolj prilagodljivi kot potniki na našem avtobusu. Predvsem pa sva dobili veliko nepozabnih spominov, ob katerih se bova do solz nasmejali, še ko bova tudi midve stari in sitni starki ☺.

META KOMPARA

POKLIC – POKLIČ ME!

precej manj) vseh kandidatov? Kaj boš naredil, če ti ne uspe? Si pripravljen plačevati izredni študij? Ali vse skupaj nekam poslati in iti eno leto »delat«? Ali se pač kar nekam vpisat in tam študirat, mogoče ti pa postane všeč? In drugo leto spet poskusiti? In če ti spet ne uspe? Koliko let si pripravljen dati za študijsko obdobje? Boš večni študent? Ali študent samo na papirju - toliko da lahko delaš preko študentskega servisa?

Takim vprašanjem ni konca. Če želiš komplicirat in se "depresirat", ni problem - črnih scenarijev je veliko. Če pa verjameš, da ni usode, ne naključij ter da si narod piše sodbo sam, ti pa sam sebi svoj scenarij, se "zmigej". Katera izbira je torej optimalna? Testov študijskih interesov je veliko. Večina jih je "kar neki". Označiš, da imaš rad otroke (kdo jih nima?) in na koncu ti

Kam si se pa ti vpisal? Na škofijsko gimnazijo, v Vipavo. In potem? Imaš kakšne načrte, kaj boš šel študirat? Pojma nimam. Sploh pa grem na gimnazijo. . . tam imam še štiri leta časa za premisliti. To je še daleč.

En, dva, tri, četrto leto, do katerega naj bi pretuhtali in premislili, kaj bi sploh radi, je prišlo. In zdej?

Poklic, poklicanec, poklicanost, . . . Kaj če si eden izmed tistih, ki te še ne noben poklic ni poklical, zamikal? In še vedno ne veš, kaj boš marca napisal pod prvo, drugo. . . kaj šele pod tretjo možnost študijskega interesa? Takih ni malo. In težka odločitev kmalu ne bo več pred tabo. Tesno pri tebi bo. Pozoren moraš biti na vse mogoče stvari: Kaj te najbolj zanima? Kaj si sploh želiš postati? Koliko časa in koliko (količinsko) si pripravljen študirati? Ali imaš za želen poklic vse potrebne sposobnosti in spretnosti? Mogoče za njega nisi dovolj »pameten«, potrpežljiv, delaven? Ali je poklic, katerega si želiš, aktualen za zaposlitev? Če je omejitev vpisa, imaš sploh šanse, da prideš na izbrani faks? In tudi če imaš vse petke tega sveta, kaj ti te pomagajo pri opravljanju izpita nadarjenosti, glede na katerega sprejmejo približno eno tretjino (ali še

reče, da pojdi še enkrat v vrtec. Za vedno. Ali pa da rad pomagaš ljudem plus rad potuješ. 100 % misijonar.

Nisi več otrok, ko si se lahko vsako teden premislil, kaj boš postal. Sama sem bila že zdravnica, slikarka, pilotka, učiteljica, socialna delavka, fotografinja, novinarka, odvetnica, slaščičarka, modna oblikovalka, kirurginja, knjižničarka, mama d. o. o . . . Zdaj ni več tako preprosto. Pri izbiri študija se ne gre samo za to, kaj se boš ti učil naslednja 3-8 let. Gre za to, kaj boš v življenju počel. Precej časa. V primeru hujše recesije po medijskih napovedi celo do 65. leta.

Zato se je pametno osredotočiti ne samo na fakulteto, in na to, koliko ga boš lahko v Ljubljani žural, ampak na vsa tista leta, ki sledijo in kaj ti bo takrat resnično pomembno. Kolikšna je možnost zaposlitve po opravljeni fakulteti? Koliko časa boš imel poleg svojega poklica za svojo družino? Kdaj se boš zvečer vračal z dela? Koliko boš plačan? Bo tvoje delo preveč stresno? Se ga ne boš naveličal po par letih in si želel, da bi drugače izbral?

Mogoče se ti zdi moje razmišljanje preresno. Da razmišljam preveč vnaprej. Da si še premlad, da bi se ukvarjal s takimi vprašanji. Kljub

I ♥ my job

temu, da si ponosen na svojo polnoletnost in vozniški izpit. Sploh pa imaš še dovolj časa. Do marca. Vmes so še informativni dnevi. Tam boš vse pogruntal. Čeprav razsvetljenje ni zagotovljeno.

Brez zamere, a če še ne veš, kaj bi rad postal, potem se ne poznaš. Vsaj ne dovolj dobro. Poklic je namreč nekakšno ime, ki si ga izbereš. Z njim določiš samega sebe za naslednjih ne samo par let, glede na to, kar že si. Zato si vzemi par minut in se zasliši, kdo sploh si. Teži si, dokler ne dobiš odgovora. Bolj kot vsi testi interesov si boš pomagal sam. In ko ugotoviš, kdo si, je več kot pol problema že rešenega. Ne moreš namreč vedeti, kam greš, če ne veš, od kod si prišel. In če ne veš kdo si, ne moreš ugotoviti, kaj boš postal in ostal.

Samo toliko, da veš . . . Postaneš lahko karkoli si želiš. Vse tvoje sanje se lahko uresničijo, če imaš dovolj poguma, da jim slediš.

ELANOR

STARI OBRAZI

ANJA
BOLKO

1.) Ime in priimek fakultete:

Filozofska fakulteta, tudi FF, filofaks, filozofska. NE pa FDV, Fakulteta za filozofijo ali še kakšna trapastejša izpeljanka. Jp, podkovani smo v besedotvorju ☺

Drugače pa študiram slovenistiko in primerjalno književnost. Prvi letnik. Še vedno.

2.) Stalno bivališče fakultete:

Aškerčeva 2, 1000 Ljubljana. Poleg Fakultete za strojništvo, Zdravstvenega doma, nasproti Aškerčeve 1 (srednja šola), v sprejemljivem križišču, ki postane kaotično ob slabem vremenu. Avtobusni progi 1 in 6, v relativni bližini Trnovega, kjer naj bi Prešeren prvič uzrl svojo Urško, blizu Maxi marketa in Cankarjevega doma in Drame. Oddelek za slovenistiko v 2. nadstropju na levo, oddelek za primerjalno književnost v 4. nadstropju nekje na sredi.

3.) Karakter fakultete:

Huh. Zmedena, izredno natrpana, v kleti so učilnice brez oken, če koga

zanima. Ima pa internetno povezavo s svetom, tako da ni utesnjujoča. Glavna vrata se avtomatsko odpirajo. So steklena. Vrata učilnic se odpirajo samo od znotraj. Ima pet nadstropij in pritličje in klet. Tajnice niso ravno prijazne. No, saj včasih so ☺. Zastonj pitna voda. V kleti je avtomat za hrano, ki mu po navadi zmanjka hrane ☹. Počasna.

Če te pa zanimata programa, ki sem ju izbrala, pa lahko povem še kaj ☺. Slovenistika je super, profesorji so super, nekateri sicer bolj, nekateri manj, kot povsod, bi rekla, predmeti ustrezajo študiju, čeprav sedaj nisem popolnoma seznanjena s potekom študija zaradi bolonjske reforme. Se pa moraš več učiti kot na primerjalni. Ta je kot študij kar lahka (če to pravim jaz, bo že držalo), je pa veliko branja, pisanja seminarskih in podobnega. Je zabavna, mi je mogoče bolj všeč kot slovenistika. Profesorji so izredno prijazni, eden od njih je tudi Boris A. Novak (njega navajam samo zato, ker ga vsi poznajo ☺) – no, nekaterim je antipatičen ☹. Bi lahko bila veliko bolj zahtevna, kot je.

4.) Moj odnos do fakultete:

Hmmm, če bi si dejansko zapomnila nekatere citate, bi sedaj citirala, tako pa se moram zadovoljiti s svojimi mislimi. Relativno pasiven, nedoločen, ob slabem vremenu, ki ga je zadnje čase precej, rahlo sovražno nastrojen, pritožujoč, zmeden, prijazen ... Sem pa postala še bolj obsedena s slovnico in pomanjkanjem vejic in katastrofalno

stavčno strukturo. Poskušam se naučiti čim več visokozvenečih besed, da bom izpadla pametnejša, kot v resnici sem – vpliv primerjalne književnosti. ☺ Se mršim nad novejšimi privzetimi besedami, ker menim, da imamo čisto dovolj slovenskih besed – recimo 'influenca' je ena taka beseda ... ☺ Je pa res, da jih moraš uporabljati, če hočeš izpasti intelektualec in oh in sploh. Sem pa navdušena nad odkrivanjem začetkov slovenske književnosti, raznih slovničnih pravil, posebnosti ipd. ☺ Groza, zvenim dolgočasno ☺☺ Se navdušujem nad tvorjenjem novih besed. Rada bi postala naslednji Toporišič. Samo brez kakšne plastične operacije. In rastoče pleše.

TANJA
BOLKO

1.) Ime in priimek fakultete:

Filozofska fakulteta v Ljubljani.

2.) Stalno bivališče fakultete:

Uh, naj pomislim ... Aškerčeva 2, 1000 Ljubljana. Za razlago, kje to je, pa me raje ne vprašajte, če se nočete izgubiti in raje pogledajte na zemljevid =).

5.) Intenzivnost influence ŠGV-ja na študij:

Hja, sedaj je problem, kaj ti misliš pod 'študijem' in 'influenca'. 'Študij' kot izbira nadaljnega izobraževanja: niti ne, ker itak nisem vedela, katero fakulteto bi izbrala. Najpomembnejši faktor je bil 'ne-naravoslovno', tako da nisem imela veliko izbire. Se pa igrakam z mislijo na policijsko akademijo ☺. 'Študij' kot navade učenja: ne v tem življenju. Mogoče v kakem paralelnem svetu ja. Sem pa spoznala, da (so) nas na ŠGV veliko preveč crkljali ☺. Ja, pa še to, mislim, da sem pri pouku dobila dovolj podlage za nadaljnji študij, glede na primerjave s 'kolegicami' (črtim to besedo) znam tudi kaj več ☺, kaj drugega pa je odvisno od lastne angažiranosti (se opravičujem za to privzeto besedo). Vse je itak več ali manj odvisno od volje in učenja. Potem pa še od sreče ☺.

3.) Karakter fakultete:

Naša fakulteta je ... no, ja, 90-letna babica, ki se trudi biti v koraku s časom (tehnično precej napredna, kar je pohvalno, z internetom in tehnično opremljenimi predavalnicami). V sebi združuje veliko različnih smeri; klasična filologija ima sedež v tretjem nadstropju levo (si ga deli z umetnostno zgodovino), slovenistika pa si s slavistiko deli desno krilo drugega nadstropja. Obe smeri sta po svoje zahtevni – iz prvega letnika smo na latinščini napredovale v drugi tri punce, na slovenistiki pa je bil res precejšen osip (prva ura starejše slovenske književnosti: »Samo toliko vas je naredilo prvi letnik??« - zadnji rok SKJ 1 je naredilo prb. 30 ljudi od 68).

4.) Moj odnos do fakultete:

Po enem letu se zdi, da se še vedno prilagajava ena drugi ... na splošno pa sva kar zadovoljni ena z drugo – vsaj zase lahko rečem, da mi je vsak dan bolj pri srcu. Pa tudi njeni otroci (profesorji) so na obeh smereh zelo v redu. Predvsem na slovenistiki so profesorji (moški) res 'zakon' in nekateri naredijo še tako dolgočasen predmet (zgodovina skj) zabaven, na latinščini pa jih zelo občudujem, ker se jim ljubi imeti predavanje za tri ljudi. Sicer sem s študijem še kar zadovoljna in ne morem reči, da obžalujem svojo izbiro, ker nimam pojma, kaj drugega bi študirala, saj sem vpisala ta dva študija ravno po sistemu izločanja in ne zato, ker bi čutila neustavljivo željo po prevajanju Cicerona ali teoretiziranju o povedkovem prilastku/določilu ali o členku ...

1.) Ime in priimek fakultete:

Akademija za likovno umetnost Univerze v Ljubljani, oddelek za restavratorstvo.

2.) Stalno bivališče fakultete:

Erjavčeva 23, 1000 Ljubljana.

3.) Karakter fakultete:

Zelo je odvisno od smeri, ki jo obiskuješ. Slikarji in kiparji naj bi bili boemi, oblikovalci moderni in dizajnerski, restavratorji pa konservativni. Na splošno pa za Akademijo velja, da je

5.) Intenzivnost influence ŠGV-ja na študij:

ŠGV-ju in njegovim profesorjem sem predvsem hvaležna za 'podlago', posebej pri slovenščini (Po pisnem delu izpita SKJ 1 si lahko slišal: »Kaj pri 'Atlantski ocean' je 'ocean' z veliko?« Mislim ... halo?!), pri latinščini pa je problem, da sta ostali dve sošolki imeli latinščino vsa štiri leta gimnazije, na ŠGV-ju pa jo imamo samo tri leta, slovnico celo samo dve, tako da sem v malce slabšem položaju, učiti pa se tako in tako moramo vse tri =). Sicer pa, ja, z influenco sem kar, precej, zelo zadovoljna =).

vse bolj sproščeno in odvisno od volje in talenta posameznikov. Vzdušje je tako bolj sproščeno in študentje imajo možnost imeti tudi druge dejavnosti.

4.) Moj odnos do fakultete:

Na mojem oddelku mi je zelo všeč, všeč mi je sproščenost in večja povezanost med ljudmi, saj nas je v razredu le deset. Včasih pa vseeno pogrešam večjo organiziranost, jasnost ukazov

in strokovnost profesorjev.

Restavratorstvo je namreč znanstvena veja umetnosti, kjer se od nas pričakuje tako znanje slikanja, risanja, kiparjenja, kot tudi kemija, biologija in dokumentacija. Vendar, ker smo oddelek Akademije, preveč poudarjajo le umetniški del, medtem ko nam prav znanstveni marsikdaj pomaga pri boljših rezultatih.

Kljub nekaterim pomanjkljivostim pa ne obžalujem odločitve vpisa na to fakulteto.

1.) Ime in priimek fakultete:

FUDŠ: Fakulte za uporabne družbene študije.

2.) Stalno bivališče fakultete:

Nova Gorica

3.) Karakter fakultete:

smer: uporabne družbene študije

zahtevnost: realno zahtevna

opis: družboslovna fakulteta, neke vrste splošna nadgradnja znanja z gimnazije (oseben opis)

5.) Intenzivnost influence ŠGV-ja na študij:

Mislim, da šolanje na ŠGV vpliva na potek mojega študija le v tem smislu, da sem imela dobro gimnazijsko izobrazbo v kemiji in biologiji, kar mi daje prednost pred sošolci, ki na srednji oblikovalski šoli teh predmetov bodisi niso imeli bodisi pa samo za eno leto.

4.) Moj odnos do fakultete:

Ne hodim redno, toda jo obiskujem pogostokrat, v skladu z normami, ki mi dovoljujejo da lahko nekako z leta v leto napredujem!! Počutim se zelo sproščeno, dokaj samozavestno in neobremenjeno ... Nimam notranjih problemov, ki bi me osebno obremenjevali. Nihče mi ne prepoveduje določenih stvari ali pametuje o stvareh, ki s fakulteto nimajo prav nič skupnega (v srednji šoli profesorje preveč zanimajo stvari, ki se jih ne tičejo)!!!

5.) Intenzivnost influence ŠGV-ja na študij:

Šgv daje zelo dobro podlago znanja za študij na fakultetah, ne dopušča pa neke prave mere osebnega življenja!! Učenci na srednji šoli so namreč preveč izpostavljeni temu, da profesorji o njih vedo prav vse, kar je za osebni razvoj individuuma kot neodvisne in avtonomne osebe lahko zelo nevarno!

ANDREJA GREGORIČ

1.) Ime in priimek fakultete:

Fakulteta za družbene vede, za nekatere tudi krožek in ustanova, kjer lahko padeš samo po stopnicah, in kjer so edina težka stvar vrata ☺ No, naj dodam, da stopnic ni ravno veliko, vrata se pa itak odpirajo in zapirajo na senzor ;).

2.) Stalno bivališče fakultete:

Sredi morja. Vem, da se čudno sliši, ampak nekoč je ena od mojih sošolk v članku za fakultetni časopis, ki ga izdajamo študentje novinarstva, opozorila na to, da ob dežju nastane pred fakulteto tako velika luža, da bi skoraj ladjo rabili, da pridemo do faksa. Sicer pa je to Kardeljeva ploščad za Bežigradom. Prijetna lokacija, all in one. Pod njo kar nekaj barčkov, da ne pozabimo, da hodimo na faks tudi zaradi ohranjanja socialnih stikov in da nam ni treba ravno na vsa predavanja

☺ Pod faksom so tudi fotokopirnice, menza, prodajalna bonov, študentski servis, nekaj metrov stran je postaja za trolo, market in še in še ... Nekateri srečneži, ki so v bližnjih študentskih domovih lahko praktično v copatih pridejo na faks na predavanja :P

3.) Karakter fakultete:

Ne moreš se ji upreti! Sploh zaradi sprotnih obveznosti se je moraš velikokrat tiščati kot "rit srajce" in jo dan za dnem obiskovati, se v njej zadrževati po cele dopoldneve/popolodneve, tudi njena knjižnica je kot magnet za 1001 vir, ki ga moraš poiskati za 25 domačih in seminarskih nalog na semester.

Šalo na stran: fakulteta je izjemno svetla, sodobna, sodobno opremljena in po sistemu delovanja povsem digitalizirana. Indeksi z ocenami so vodeni zgolj elektronsko, prek spleta poteka tudi prijavljanje in odjavljanje od izpitov, rezervacije knjig iz knjižnice, komuniciranje s profesorji, nekateri profesorji gradiva s predavanj ali za študij objavljajo na spletu ...

Študiram novinarstvo, katerega predmetnik je teoretično sicer precej smiselno – logično zastavljen, vendar študenta izvajanje v praksi vsako leto bolj razočara (govorim zase, pa tudi kateri od sošolcev bi se mi pridružil v mnenju). V zadnjih dveh letih je velik poudarek na izbirnih predmetih, kar je po eni strani dobro, saj se lahko odločiš za predmete, ki te dejansko veselijo, zanimajo, njihovo vsebino z veseljem spremljaš, vendar moti dejstvo, da se moraš na koncu naučiti za oceno. Poleg tega gre pri izbiri predmetov velikokrat

za sugeriranje starejših kolegov, pri kateremu profesorju se »splača« kak predmet izbrati ... Je pa na koncu na študentu samem, kaj mu je bolj bistveno: novo znanje na področju, ki ga zanima, ali čim lažji prehod skozi ta predmet. Pri vpisovanju v višji letnik, ko si je treba tudi izbrati predmete, velja sistem »kdor prej pride, prej melje«, kar pomeni, da tisti, ki ga elektronski sistem prej sprejme v bazo, prej dobi želene predmete. Seveda je število prisotnih pri posameznem predmetu omejeno.

FDV kljub vsemu vsaj na »moji« smeri omogoča širjenje obzorij. Da se ga narediti tudi z malo učenja, lahko pa je dobiti tudi dobre ocene, če se zanje seveda potrudiš (ni pa to pravilo, test na obkroževanje je na primer neodvisen od truda in prizadevanj). Nekateri študentom FDV-ja očitajo malo učenja pred izpiti. Pojasnilo je, da je na naši fakulteti ogromno sprotnega dela (naloge, seminarska dela ...), ki hkrati pomeni precej dela manj za končni izpit. Kdo nam je celo osnovno in srednjo šolo pihal na dušo, naj se sproti učimo? ;)

4.) Moj odnos do fakultete:

Na študij gledam bolj kot na širjenje obzorij. Nekje na polovici sem ugotovila, da mi študij ne daje ravno veliko koristnega za moj bodoči poklic, organiziranega praktičnega dela pa je tudi zelo malo. Ne vem, ali je na vseh študijskih smereh na fakulteti tako, za svojo pa lahko rečem, da mi je sicer dala neko osnovo za novinarsko delo, definirala in pokupčkala zadeve, ki sem jih že poznala, mi je pa vsekakor mnogo

več dalo in mi še daje moje »pravo« novinarsko delo, ki ga opravljam ob študiju. Vsaj za to lahko študij nadvse pohvalim, saj lahko poleg njega tudi delam ☺

Še vedno sem tudi mnjenja, da se novinarstva ne moreš naučiti s fakulteto, kakor se ne moreš arhitekture, smisla oblikovanja ... da ti neke osnove, da veš, kako približno lahko svoje potencialne razvijaš, ne da pa ključnega – prakse (vsaj ne, kolikor bi je potrebovali).

5.) Intenzivnost influence ŠGV-ja na študij:

Ko sem začela hoditi na FDV, sem se ob prihodu profesorjev v predavalnico že postavila v visoki počep, ker sem želela vstati ☺ ŠGV me je naučila predvsem spoštovanja drugih in s tem vzpostavljanja »fer« odnosov.

Sicer pa lahko rečem, da pri marsikaterem predmetu vem precej več od ostalih, nekateri so v srednji šoli nekatere teme enostavno spustili (pri slovenščini na primer, kar se zna na naši smeri precej poznati). Vsekakor pa mi je srednja šola dala delovne navade oziroma mi jih pomagala ohraniti.

HELENA
URŠIČ

1.) Ime in priimek fakultete:

Pravna fakulteta Ljubljana

2.) Stalno bivališče fakultete:

Poljanski nasip 2, Ljubljana

3.) Karakter fakultete:

Pravna fakulteta Ljubljana (PF LJ) slovi kot ena izmed najboljših a tudi najzahtevnejših slovenskih fakultet. Koliko je v tem resnice, mora presoditi vsak sam. Zase lahko rečem, da so mi razne pripovedke o krutosti profesorjev in težavnosti študija prej koristile kot škodile. V prvih mesecih sem prav zato bolj resno poprijela za delo, kar se je precej poznalo v izpitnem obdobju.

Šolanje na PF LJ poteka štiri leta, zaključí se z absolventskim stažem. Bolonjski program ni vnesel pretiranih sprememb v dosedanja način študija. Prvi letnik postreže z naborom temeljnih in raznolikih predmetov kot je npr. ustavno pravo, pravna teorija, ekonomija, rimsko pravo, pravna zgodovina in sociologija. Čeprav se zdi sprva povsem nemogoče prelesti skozi količinsko nenormalno veliko

literature, se prav v prvem letniku študenti naučimo pravega pristopa k študiju prava. To pa še malo ni učenje členov na pamet, ampak razvijanje logičnega povezovanja in pravnega občutka.

V drugem letniku, ki ga trenutno obiskujem, se učna snov že bolj specializira. Letos setako osredotočamo na posebne institute kazenskega, gospodarskega in družinskega prava. Prvič se poglobljamo v dejanske probleme slovenskega pravosodja in se soočamo družbenim dogajanjem, ki odpira nešteto zanimivih pravnih problemov.

Še beseda o izpitih: Večini študentov povzročajo kar veliko problemov. Ne bi mogla trditi, da so umsko izjemno zapleteni, so pa vsekakor izjemno obsežni in zato prevelik zalogaj za le nekajtedenske priprave.

Osebo sem imela na izpitih večinoma pozitivne izkušnje, sploh na ustnih zagovorih, kjer profesorji cenijo zagnanost študentov in so, v primeru izkazanega poglobljenega znanja, pripravljeni tudi zvišati oceno.

Študijsko snov dopolnjujejo številne dejavnosti, ki se odvijajo na fakulteti. Omenim naj filmske večere, pogovore s profesorji, mednarodni forum, tečaje tujih jezikov, tutorstvo, debatni krožek, revijo Pamfil, recitatorski krožek in organizacijo Elsa (The European Law Students Association). V slednji sodelujem tudi sama in priznati moram, da je bila vključitev vanjo ena boljših odločitev (kljub dokaj zahtevnim projektom, ki smo jih

imeli v lanskem letu) – spoznala sem ogromno novih prijateljev, izvedela marsikatero koristno informacijo o faksu, pridobivala nove izkušnje in tako združila prijetno s koristnim. Vsakemu potencialnemu študentu prava bi toplo predlagala, naj poleg študija izkoristi vsaj eno izmed prej naštetih možnosti, saj so odlično dopolnilo in motivacija za še boljše učenje.

Kar se tiče samega vzdušja na fakulteti, je splošno oceno težko podati. Študenti prava smo povsem običajni smrtniki, mogoče z le nekoliko izrazitejšimi tendencami do prepiranja o teoretičnih dilemah, gestikuliranja in pritegovanja pozornosti s strokovnimi izrazi. Všeč mi je, kar so moji kolegi radovedni, aktivni, zabavni, samozavestni, razgledani in klepetavi.

Najbolj pa sem navdušena nad profesorji – izjemnimi osebnostmi in odličnimi pedagogi. V čast mi je, da imam možnost črpati iz njihovega širokega znanja.

4.) Moj odnos do fakultete:

Zdi se mi, da z vsakim dnem bolj in bolj postajam zapisana naši pravni fakulteti. Če ne drugače, že zaradi celodnevnega zdenja v njenih prostorih.

Odločitev za študij prava ob koncu gimnazije je/bo neizbrisno zaznamovala moje življenje. Že sedaj opažam, da sem pretirano pozorna na pravne izraze v medijih in postajam občutljiva ob kršenju določenih pravic, ki jih oseba nevesča prava sploh ne zazna.

Poklicna deformacija? Prej dodana vrednost, zaradi katere ne bi zamenjala svoje fakultete za nič na svetu.

5.) Intenzivnost influence ŠGV-ja na študij:

ŠGV me je predvsem naučila vztrajnosti in resnosti pri učenju. Poleg tega sem iz Vipave prinesla občutek za primernost in lepo obnašanje, kar je (vsaj) na naši fakulteti bistvenega pomena.

Podlago za študij so mi dali družboslovni predmeti: ustrezna slovenščina kot temelj pravniškega izražanja, zgodovina kot kazalec splošne razgledanosti, sociologija kot temelj sociologije prava v prvem letniku, latinščina kot izjemna pomoč pri rimskem pravu in tuji jeziki kot vodilo pri branju npr. sodnih odločb iz tujih držav.

Ravno prejšnji teden pa smo na srečanju raziskovalne skupine pri docentu Novaku (predavatelju filozofije prava) zašli tudi v religiozne vode. Pogovarjali smo se o človeku kot duhovnem bitju in s hvaležnostjo sem pomislila: »Še dobro, da smo imeli na škofijski vero in kulturo!« □

**JANA
FAJDIGA**

1.) Ime in priimek fakultete:

Akademija za glasbo.

2.) Stalno bivališče fakultete:

Moj faks se nahaja v Ljubljani, natančneje v stari Ljubljani, zame najlepšem delu Ljubljane (Stari trg). Sestavljen je iz dveh stavb, in sicer iz akademije in kavarne, ki je skoraj pomembnejši del našega faksa, saj je kafetkanje obvezni vsakodnevni ritual vsakega akademika ;) AG je stara stavba in nekateri pravijo, da je vstop skozi vrata AG-ja brez čelade izjemno nevaren in tvegan, saj lahko pričakuješ, da se ti bo prej ali slej kaj zrušilo na glavo;)

3.) Karakter fakultete:

Akademijo za glasbo bi lahko opisala kot dobrodušno, rahlo zmedeno staro gospo. Smer študija je v mojem primeru flavta, torej je lahko katerikoli inštrument, oz. si lahko bodoči študent izbere tudi pedagoško smer. Seveda so pogoj za vpis na AG opravljeni sprejemni izpiti. Če ti je glasba všeč in imaš seveda dovolj znanja iz glavnega predmeta, ta program ni zahteven.

Res pa je, da moraš veliko svojega časa posvetiti vadenju inštrumenta. V to te seveda nihče ne sili, torej je vse odvisno od vsakega posameznika, koliko bo vložil v svoje znanje (tako kot na drugih fakultetah:). Sedenja za knjigo pri nas skorajda ne poznamo, 4 ali 5-urno vadenje inštrumenta pa ni za nas nobena izjema. V tretjem letniku lahko izbiraš med nadaljevanjem študija v pedagoški smeri (postaneš profesor npr. flavte) ali umetniški smeri (akademski glasbenik).

4.) Moj odnos do fakultete:

Sama sem z izbiro faksa zelo zadovoljna. Ker je le ta v primerjavi z drugimi faksi zelo majhen, se študentje med seboj poznamo in pozdravljamo. Večina nas vadi na "Dilah"- podstrešje AG-ja, kjer pogoji za normalno vadenje sicer niso izpolnjeni, saj nas pozimi zebe, poleti smo kot v savni, ne glede na letni čas pa obstaja možnost, da zaradi slabo oz. neizoliranih zidov oglušimo. Včasih se lahko zgodi, da v množici flavtistov, ki vsi piskajo v svoje frulice, ne veš več katera flavta si ti ;) Vendar je vzdušje vseeno zelo prijazno in kljub hecnim razmeram ne bi hotela zamenjati dobrih starih Dil za še tako dobro izolirano vadnico ...

5.) Intenzivnost influence ŠGV-ja na študij:

Glede na to, da je glasbeno znanje specifično znanje, in sem se na sprejemne izpite pripravljala vzporedno oz. posebej, ŠGV ni imela vpliva oz. mi niti ni mogla dati podlage za ta študij. Lahko pa zatrdim, da bi se kljub temu na ŠGV vpisala še enkrat. In še enkrat;)

ANA
KRAŠNA

1.) Ime in priimek fakultete:

Filozofska fakulteta Univerze v Ljubljani (rabiš kar nekaj let, da se naučiš prav sestaviti tako uradno zveneč naziv), Oddelek za slovenistiko (sedež: drugo nadstropje desno, večina predavanj pa vsepovsod drugod, samo tam ne).

2.) Stalno bivališče fakultete:

Aškerčeva 2. V neposredni bližini Fakultete za strojništvo, Fakultete za farmacijo, Fakultete za kemijo in kemijsko tehnologijo in sploh v centru Ljubljane in enem od centrov fakultet.

3.) Karakter fakultete:

Spominja na New York. Sicer se loči dolgolase filozofe v razvlečenih cunjah od urejenih prevajalk ter angliste z nemogočo angloslovenščino od flegmatičnih zgodovinarjev, vendar je filofaks en tak zanimiv kaos vseh stilov, karakterjev in mišljenj. Zna se zgoditi, da se na začetku še zgroženo oziraš za kakim heavy metalcem, pa

se kmalu privadiš, da v predavalnici dve vrsti pred teboj rožlja z verigami in ti nič noče.

Filozofska fakulteta se deli na oddelke – od tod tudi njena pisanost. Slovenistika velja za najbolj zahteven študij na njej, vendar navsezadnje to trdi vsak za svoj študij. Profesorji te ne poznajo po imenu; vsaj v prvem letniku si je res nesmiselno zapomniti vseh 300 ali koliko imen. Razen če se ne izpostavljaš kot moja sošolka in jo zdaj poznajo ne le vsi profesorji, ampak dobesedno cel faks! Vas zanima, kaj vse se da učiti na slovenistiki, ko slovensko itak vsi znamo? Zgodovino jezika: od Brižinskih spomenikov naprej, etimologijo: zakaj se je nekoč reklo »oča«, danes pa »očē« in zakaj imamo »uho«, vendar pa »ušesa«, pravopis: ali se napiše »izgovorjava« ali »izgovarjava« (preverite v Slovenskem pravopisu, vendar, prosim, besedo uporabljajte še naprej po zdravi pameti), slovensko poezijo, slovenski roman, povest, dramatiko (ja, imate prav, poznamo v podrobnosti vse Velike briljantne valčke ipd.) ... Ko padeš v to, takrat šele postane slovenščina zanimiva!

4.) Moj odnos do fakultete:

Študentska leta niso povezana samo s študijem. Še posebej, če greš proč od doma. Zato, ker »študij« v tem primeru ne pomeni samo sedenja za knjigami, ampak študiraš tudi restavracije na študentske bone, take in drugačne žurke, organizacijo lastnega gospodinjstva, sestanovale, ljubljanske mestne avtobuse, geografijo mesta ... Seveda pa je prva naloga študenta zvesto slediti

predavanjem. A je kdo rekel kako drugače? Hvala Bogu, jaz sem se kar prav odločila. Na začetku sem se sicer nekaj trudila še s francoščino, vendar pametnejši odneha in tako zdaj redno končujem študij enopredmetne slovenistike. Ne obžalujem, ne. Če bi se še enkrat vpisala, bi mogoče namesto francoščine vzela raje latinščino (čista fanatičarka, a ne?), ampak slovenščina bi pa ostala.

5.) Intenzivnost influence ŠGV-ja na študij:

Glede tega moram svojo sicer tako spoštovano gimnazijo malce pograjati. Imeli smo res minimalne priprave na to, kako izgleda študentsko življenje in kakšni so posamezni programi.

Pogrešali smo predstavitve samih študentov.

Ampak! Kar se tiče strokovnega znanja, pa vse pohvale profesoricama Ireni Krapš in Bojani Kompara. Moji kolegi se velikokrat pritožujejo nad svojimi profesorji. Veliko stvari da so kar izpustili iz učne snovi, učili so površno in na hitro. Jaz pa se tako živo spomnim, kako nam je prof. Kompara pred tablo igrala Tartuffa in kako nam je prof. Krapš narekovala pravilo o soglasniških premenah, ki ga takrat ni nihče razumel, ampak nemalo mojih sošolcev na faksu ga še v prvem letniku ni. Mislim, da sem imela v vsem letniku eno boljših podlag za študij.

1.) Ime in priimek fakultete:

Dragica Strojan (znanci jo imenujejo tudi Fakulteta za strojništvo).

2.) Stalno bivališče fakultete:

Aškerčeva 5, če se ne motim (v glavnem takoj za gostilno Pod lipo) ☺. Obsega 3 objekte: Novo stavbo (iz leta 1970), dvoriščno stavbo (tam še skorajda nisem bil) in staro stavbo (letnica nastanka: neznana; arheologi predvidevajo da je nastala v toplem mezozoiku). Od teh treh je najpomembnejša stara stavba (saj ima avtomat za kapučino ☺).

3.) Karakter fakultete:

Začel bom kar z zahtevnostjo programa; slovi kot ena težjih fakultet. Ker vem, da bodo Iskre prišle tudi v roke profesorjem ŠGV, ki me niso učili in dijakom, ki me niso poznali, naj povem da nisem ravno blestel z ocenami na ŠGV. Povprečje je bilo okrog 3, matura skromnih 17, ampak mi je nekako le uspelo napredovati v 2. letnik. Kot vam bo predstavnik študentov na začetku leta povedal (seveda če se boste vpisali na FS), da letnik lahko opravi vsak, le če se potruji, se tudi jaz pridružujem njegovi misli.

Program je prenovljen in obsega 3 leta dodiplomskega študija (kar je idealno za nekoga, ki bi rad npr. diplomiral in se poročil pri 22 ☺), plus še 2 leti podiplomskega študija (teh 5 let naj bi bilo ekvivalentnih staremu UNI sistemu). Možne smeri na programu so: Proizvodno strojništvo, Konstruiranje in mehanika in Energetsko in procesno strojništvo. Na visokošolskem programu je pa tudi smer letalstvo (kogar zanima). Za določeno smer se odločiš šele v tretjem letniku, so pa že v nižjih letnikih raznovrstni predmeti, od popolnoma teoretičnih (matematika), do tistih bolj praktičnih kot so sestave kovin, elektrotehnika, statika, tehnična dokumentacija (ročno risanje strojnih delov), upravljanje s računalniškimi programi (3-dimenzionalno risanje strojnih delov), itd.

4.) Moj odnos do fakultete:

Počutje na FS je v redu, le sprijazniti se moraš, da si številka, saj je nemogoče, da bi profesor poznal vsakogar (imaš

namreč 200-300 sošolcev). Navkljub temu pa so profesorji in asistenti prijazni in se je z njimi možno dogovarjati (npr. za urnik, če ti ne ustreza ipd.). Z izbiro sem zadovoljen, saj je program raznovrsten in zanimiv in je tisto, kar si želim študirati in delati.

5.) Intenzivnost influence ŠGV-ja na študij:

Priznam, opoldne ne molim angelovega češčenja ☺. Je pa ŠGV pustila pečat pri fiziki (ki sem jo izbral tudi kot maturitetni predmet) in bi izpit zlahka opravil tudi brez učenja, ter pri (presenetljivo) latinščini, ki razloži marsikatero tujko in neznano besedo ☺. Seveda tu ni za izpustiti jezikov in matematike, ki so vsesplošno potrebni in uporabni. Ostali predmeti na sam študij direktno ne vplivajo, bodo pa uporabni nekoč, ko bom tekmoval na kvizu Lepo je biti milijonar ☺. Brez zadržkov lahko rečem, da me je ŠGV dobro pripravila na študij.

DOMEN
LESKOVEC

1.) Ime in priimek fakultete:

Medicinska fakulteta Maribor.

2.) Stalno bivališče fakultete:

Slomškov trg 15, 2000 Maribor.

3.) Karakter fakultete:

Medicinska fakulteta v Mariboru je bila ustanovljena pred šestimi leti, tako da bo letos dobila svoje prve diplomante. Mogoče še nima tradicije, ima pa vsekakor osebje, ki se trudi za čim boljšo kakovost študija. Oziroma kot naš dekan rad pove: Cilj Medicinske fakultete je študente izobraziti v zdravnike z velikim strokovnim znanjem in v ljudi z visoko moralno-etičnimi vrlinami.

Študij je v grobem razdeljen na dva dela. Prvi dve leti sta namenjeni predkliniki. To pomeni pridobivanje/ponavljanje osnovnih znanj, ki ti pomagajo pri razumevanju delovanja

človekovega telesa, naravnih in bolezenskih procesov. Ostala štiri leta pa so namenjena kliniki. Tu se v bistvu začne »prava« medicina. Seznaniš se z boleznimi, možnimi načini zdravljenja oz. preprečevanja. Preko praktičnih vaj se učimo, kako pristopiti do bolnika, ga pregledati in vrednotiti diagnostične metode in se odločiti za najboljši način zdravljenja. Diplomanti medicine se lahko zaposlijo:

- kot zasebniki,
- v javnih zavodih kot specialisti družinske medicine ali specialisti številnih drugih medicinskih vej,
- v podjetjih in ustanovah, kjer je potrebno znanje iz področja splošne medicine,

- v raziskovalnih centrih in inštitutih,
- v visokošolskih zavodih.

Več najdete na <http://www.mf.uni-mb.si/>.

Med dijaki in študenti dostikrat poteka debata, kateri študij je bolj zahteven, na katerem se da lažje priti skozi, da ti ostane več prostega časa ... Medicina po teh kriterijih gotovo ne spada med najlažje. Glavnih predmetov tu ne moreš naštudirati v nekaj dneh. Nekaj je učenja na pamet, npr. anatomija (ampak saj smo se vsi učili abecede in poštevanke na pamet), ostalo pa je večji del razumevanje osnovnih principov in njihova uporaba. Literature je na razpolago ogromno. Najboljša je v angleščini in nemščini.

4.) Moj odnos do fakultete:

Je zelo pozitiven. Sicer je bila to moja druga želja, na katero sem bil sprejet, ampak sedaj sem zelo zadovoljen, da se je izteklo tako, kot se je in da sem pristal v štajerski prestolnici. Moram povedati, da so nekateri profesorji res izjemni; kot strokovnjaki na svojem področju in kot ljudje. Všeč mi je, da smo študenti zelo povezani med sabo. Tako v okviru društva študentov Medicine Maribor poteka veliko projektov, ki jih izvajamo študenti. Med najbolj priljubljenimi so Medimedo, Za življenje, Akademski pevski zbor MF UM, tutorstvo ... (<http://www.medicinec.si/>) Sodelovanje pri projektih je res odlična priložnost za oddih med učenjem in spoznavanje novih ljudi ter nabiranje novih koristnih

izkušenj.

5.) Intenzivnost influence ŠGV-ja na študij:

Mislim, da sem dobil na ŠGV zelo dobro podlago. Seveda mi pri študiju najbolj prav pridejo osnove iz naravoslovnih predmetov: biologije, fizike, kemije. Pa tu je še nepogrešljivo znanje angleščine. Tudi latinščina zelo koristi, saj večina strokovnih medicinskih izrazov izvira iz latinščine ali grščine. Tako lahko ob nekem novem terminu iz korena besede predvidiš njegov pomen.

Zdi se mi, da ker sem bil v dijaškem domu, sem se dosti lažje navadil na študentski dom. V bistvu je skoraj isto, le da nimaš več nikogar, ki bi te nadziral in si sam odgovoren za to, ali boš uspešno dokončal študij.

Lahko rečem, da me je ŠGV na svoji način oblikovala, mi pomagala odrasti ter mi dala dobro popotnico ne le za študij ampak tudi za življenje. Vesel in hvaležen sem, da sem lahko svoja srednješolska leta preživel v Vipavi, tu spoznal svojo ljubezen in nekaj zelo dobrih prijateljev.

Vsem, ki se odločate (ali pa se še boste) za študij, pa želim, da bi se odločili za tako fakulteto, ki vam bo pomagala dobiti tako delo, ki vas bo osrečevalo in izpolnjevalo.

1. Katere so prednosti učitelja oz. svetovalnega delavca?

Morda svetovalni delavec vidi dijake, šolo in celotno stvarnost z veliko širše perspektive kot učitelj. Učitelj pa se lahko bolj temeljito posveti poučevanju določenega predmeta.

2. Pri katerem izmed teh dveh poklicev potrebuješ več potrpljenja?

Pri obeh poklicih je potrebno dati vse od sebe. Sicer pa je to odvisno tudi od dijakov. (smeh)

3. Kako se počutite na novem službenem mestu? Ali je sprememba velika?

Sprememba je velika, saj nisem več zaposlen na ŠGV kot svetovalni delavec, poučujem tudi tri ure VIK-a in sem imenovan za duhovnega asistenta. Počutim se razbremenjenega.

4. Bi rekli, da je to vaš sanjski poklic?

To je moj sanjski poklic, kolikor sem ustvarjalen, kolikor le-ta pomaga tudi moji osebni rasti. Sicer pa, vse je začasno, vse teče, vse se spreminja.

5. Ko zjutraj vstanete in pomislite na delo, kakšna je vaša prva misel?

Odvisno od tega, kako vstanem. (smeh). Trudim se gledati na življenje pozitivno; življenje je možnost, je izziv, je dar.

6. Se vam zdi, da ste z dijaki zgradili zaupniški odnos?

Z nekaterimi dijaki da, z drugimi malo, z mnogimi nisem bil v stiku. Sicer pa se mi zdi pomembno, da ste tudi dijaki med seboj v dobrih odnosih in spoštujete tudi starejše. Sprašujem se, kaj na ŠGV naredimo za to? Imamo čas za pogovor z bližnjimi? Znamo premagovati naglico?

1. Katere so prednosti učitelja oz. socialnega delavca?

Prednosti učitelja so vsekakor v tem, da imaš več stika z dijaki in tudi vpogled v funkcioniranje razreda kot celote. Delo svetovalnega delavca je po drugi strani bolj raznoliko, glede mnogih stvari prepuščeno moji lastni aktivnosti in organizaciji. Všeč mi je tudi, da je to delo bolj »psihološko« kot samo poučevanje.

2. Pri katerem izmed teh dveh poklicev potrebuješ več potrpljenja?

Potrpljenje je nekaj, kar je potrebno pri vsakem delu. Učitelj v razredu potrebuje veliko potrpljenja, morda celo nekoliko več kot svetovalni delavec pri svojem delu. Pri slednjem pa gre za potrpljenje v drugačnem smislu in na različnih področjih: da se pri svetovanju zavedaš, da je to proces; da pri sodelovanju z učitelji razumeš njihovo obremenjenost ...

3. Kako se počutite na novem službenem mestu? Ali je sprememba velika?

V novi službi se počutim super. Sprememba je velika, ampak zdi se mi, da sem se v tem delu dobro znašla. Ker sem oseba, ki je rada zelo organizirana, mi tudi nov urnik dela bolj ustreza.

4.

Bi rekli, da je to vaš sanjski poklic?

Rečem lahko, da mi je to delo nekoliko bolj všeč kot poučevanje. Če je to moj sanjski poklic, pa bodo povedale izkušnje, ki še prihajajo.

5. Ko zjutraj vstanete in pomislite na delo, kakšna je vaša prva misel?

Hmmm ... novim izzivom naproti!

6. Se vam zdi, da ste z dijaki zgradili zaupniški odnos?

Mislím, da in upam, da bomo ta odnos še naprej razvijali v tej smeri.

KSENJA ŠARB LEBIČ

Prvi vtis, ko ste prestopili prag naše šole?

Zelo dober. Šola deluje toplo in prijazno, zaradi svoje urejenosti. Takoj ko pa vstopiš v prostor, ki deluje pozitivno, pa ta občutja povežeš z ljudmi, ki v njem živijo ozirom delajo. Všeč mi je tudi arhitekturna rešitev, ki se odlično vklaplja v okolje

Ali se je ta vtis drastično spremenil?

Ne, moram reči, da se je potrdil.

Ali ste že prej kje poučevali?

Da, delala sem na OŠ; z otroki s posebnimi potrebami in v podaljšanem bivanju. Potem sem na srednji šoli vodila svetovalno službo in zdaj že nekaj let stojim in govorim (in govorim in govorim in govorim ...) v razredu; ves čas na gimnazijah. S kratkimi vzporednimi izleti na tehnične smeri

Kaj se vam zdi, kaj so prednosti škofijske in kaj bi spremenili, če bi lahko?

Vrednote, ki jih sprejemamo in k njim stremimo vsi, dijaki in zaposleni (sprejemanje, ljubezen, Spoštovanje ...). Tega definitivno ne bi spreminjala.

V čem se ločite od množice (hobiji, posebne lastnosti ...)?

Ne vem, če so lastnosti ravno posebne, ampak:

- tišina zveni lepše od vsake glasbe,

- barvanje je idealna meditacija (mandale, polkna, ograje ...)

- sem blago obsesivna, ko gre za razporeditev posode v kuhinjskih omarih ali »kremic« v kopalnici.

Če bi bili žival, bi bili?

Delfin.

Najljubši igralec?

Ni najljubšega, so le ljubi:

Jeermy Irons, Robert DeNiro, Chris Meloni, Sean Connery.

Beli ali polnozrnat kruh? Zakaj?

Polnozrnat. Okus in zdravje.

Kaj na svojem nasprotniku najprej opazite?

Nasmeh, oči.

Najljubša risanka?

Modri dirkač.

Za katero nogometno moštvo navijate (nobeno ni odgovor)?

Nobeno definitivno JE odgovor.

Narišite se!

Ksenja ŠARB LEBIČ

(Glej ozadje!)

JANINA ŽORŽ

Prvi vtis, ko ste prestopili prag naše šole?

Kako lepo urejena šola!

Ali se je ta vtis drastično spremenil?

Ne.

Ali ste že prej kje poučevali?

Ja.

Kaj se vam zdi, kaj so prednosti škofijske in kaj bi spremenili, če bi lahko?

Prednost je vsekakor skrb za duhovno rast. Ja in še izobraževanje na področju religij, saj je vsako dodatno znanje prednost. Kaj naj bi jaz spreminjala? Ničesar zaenkrat.

V čem se ločite od množice?

Sem amaterska glasbenica – ampak to smo po malem vsi, a ne?!

Če bi bili žival, bi bili?

Slon verjetno. Ali pa pikapolonica mogoče.

Najljubši igralec?

Janez Starina.

Beli ali polnozrnat kruh? Zakaj?

Polnozrnat – ker ima več okusa.

Kaj na svojem nasprotniku najprej opazite?

V čem mi je podoben.

Najljubša risanka?

A je to.

Za katero nogometno moštvo navigate (nobeno ni odgovor)?

Juve je zakon.

Narišite se!

FRIENDSHIP. THE BEGINNING IN THE END.

In laugh and in cry ...
Together and apart ...

We always knew how to feel around each other.

Big things weren't important. Those little-ones were those which really count.
To see together in the same way ... To look things at the same way.

To watch never ending hills at day and not wanting to know the real purpose
of life in head of us.

Or just trying to remember the number of stars at night knowing that they are
just one step away, waiting for us to reach them.

Nothing was impossible. Nothing is impossible.

For us everything was meant to be. Like the sky ... The rainbow and like the
happiness in us.

Crazy, smiled, happy day by day by day. Just like that.

For no reason.

No real beginning ... No real ending ... Just we. The beginning in the end.

The world goes and we go with it.

We roll it, we rock it and we live it.

All in one, one in all.

Beside being with each other, that is the whole truth.

No extra weaning.

Just friendship.

KO SPIŠ

prešumljajo se listki
Moj sladek – spiš?
Presladki – dremlješ?

Stara gospa, sključena in z nasmehom, mi govori o mladih mucah, ki so jih imeli doma, ko je bila otrok. Mami je rekla, naj jim da še njeno čašo mleka, ko so ga dekleta dobila zvečer: vsaka svojo skodelico.

Moj sladki spiš.

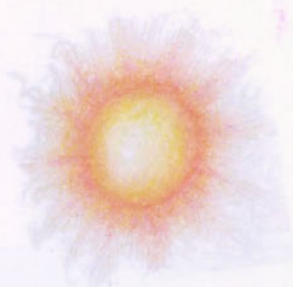
v glasbeni šoli vadi trobento nekdo
laja zadaj pes

Dremlješ mi.

Kot otrok, ko plišast medved
Kot bi te zasegle davne bajke!
trobenta godi vselej iste tone

Se listki prešumljajo skoraj blazno!
Od daleč te spečega ljubim.

NEKEGA DNE

Nekega dne
Bo vse jasno
Zato se nihče ne bo spraševal
Nihče ne bo blodil
Šli bomo grabit seno
In lepo bo
Potem bo
malo dežja

Zato se bomo skrili pod drevje
Potem se nam bo zazdelo, da se je lepo

Valiti dol po klancu trave

In se bomo

Valili dol po klancu trave

In nato

Bomo žejni in bomo pili
Vodo iz studenca, ki bo tam
potem

Bo pela neka ptica
kasneje

Bomo lačni in

Sadja bomo jedli z drevja
Nekega dne

Se

nihče

ne bo

spraševal.

MAJHNA PESEM

Zebe me v nos in zrak
je steklen.

Na marmorju ležijo
cofaste rože.

Bele in bledorumene.

Otrok gleda izpod široke kape,
v nasek
ga zebe.

V.

Ko je z njim,
se neba dotika,
jo neumnost mika,
svet se zdi kot slika.

Ko je z njo,
mu obraz zasije,
misli težko skrije,
v njem vse hitro bije.

Vedno sta objeta,
skupaj in v daljavi,
nora in ujeta
v ljubezni pravi.

XIII.

Žameten dotik, mehkoba,
ter toplote vsa svetloba,
vsi odtenki tvojih stikov
na paleti teh navdihov.

Nima črne, niti sive,
barva barve neminljive,
v trajne tone tvoje rdeče
nežno me poljub obleče.

Zvok srca me k tebi vleče,
Ti slikar si moje sreče.

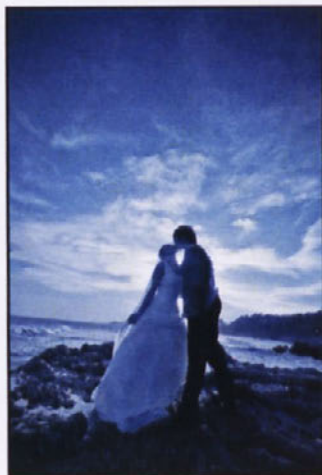

XVIII.

Jaz in ti, ti in jaz,
prvič, zadnjič, znova.
Star spomin, znan obraz,
vedno mlada, nova.

Vpeta v obzorje,
v ogledalu morje:
Modra, modra. Sreča
je v lica rdeča.

Ti in jaz, jaz in ti
v večnosti te rime.
Slika ta, ne zbledi,
želja ne izgine.

XXVII.

Ko sonce omaga na svojem pohodu,
se v rožnati plamen vžge na zahodu.

Še zadnje kaplje modre popije,
potem ugasne, barve razlije.

Somrak naletava, prinaša večer;
Sence, strah, tišino, nemir,
pesem? Poje slavec serenado,
nebo zapleše z luno mlado,
čriček svira strune violine,
tema nosi nakit mesečine;

Zvezde, te zate zlato zvenijo,
glej spodaj zrcalo, kresnice žarijo,
se lučke lovijo med travnatim
cvetjem,
naberi jih šopek, ga zveži s poletjem.

Vonj vetra opaja, raztrosi spokoj,
spomine, privide, šepet: si še moj?
Zadnji poljub pred zbujanjem zarje,
ljubi pojdiva, vrniva se v sanje!

Jutro razkrije zmečkane sledi,
odtise v travi, podpise noči.

XXVIII.

Po dežju diši
iz solznih oči
vrtnice večne miline.

Iz njih kaplja zdrsi,
na slepo sledi
v ogrlice pajčevine.

Kdo zmotil je mir?
Še svež je prepir,
razmazano platno modrine.

Pozabljen je lik,
ves skuštran dežnik
v opranem betonskem koraku.

Že okno žari,
večer prileti
na v valčku plešočem oblaku.

Po dežju diši,
po tebi in ti
pripelješ mi zoro po mraku.

XXIX.

Mrzlo.
Tako mrzlo, da boli
v prsih,
tam pri srcu
počasi
bije.

Mrzlo.
Tako mrzlo, da stiska,
da težko
diha,
ko roke steguje
po tebi. S čašo ledenih obljub.

Mlada roža
živi za spomine.
Kot prej
ne bo.
Nebo bo še modro,
solze še mokre
in upanje. . .
Mrzlo.

∞

Kdo ve, kaj je smrt.
Zadnja rana, bolečina,
večno bdenje kot tišina,
četrt dimenzija črt?

Si bil priden . . . dobiš krila?
Kam padeš, če prosti pad te zamika?
Se zaposliš na koncu hodnika
in paziš, da luč ne bo ugasnila?

Ali pri angelčkih cufaš oblake,
izrezuješ snežinke, okraske za mraz?
In ko ti postane grozno dolgčas,
si ogledaš svoje korake?

Da si mrtev. . . to izveš?
Imej robčke za nostalgijo!
Lahko zbolíš za klavstrofobijo?
Zakaj sploh krsta, če umreš?

Rodna zemlja v dlaneh,
trepetanje, votel strah,
kdaj povrneš se v prah
in izgubiš temò v očeh.

Za sanjače - potovanje,
preselitev na drug planet,
tam ustvariš novi svet.
Brez budilke sladko spanje?

Kdo ve, kaj je smrt.
Preprosto - čisti nič vsega,
mavrični most do drugega brega,
le prost vstop v cvetlični vrt?

facebook facebook face

do you have a facebook?

Ta slavni Facebook.

Predragi šgv-jevci, a ste sploh vedeli, kakšne so prvotne okoliščine nastanka tega slavnega spletnega portala? Uradno je Facebook družbena spletna stran, ki je bila ustanovljena 4. februarja 2004 ter pripada in deluje v okviru zasebnega starševskega podjetja Facebook, Inc. Brezplačen dostop do strani omogoča uporabnikom, da se povežejo na eno ali več omrežij (kot so npr. šola, delovno mesto ali zemljepisno območje) in tako lažje komunicirajo z ostalimi ljudmi iz istega omrežja. Določene ameriške univerze take profile razdelijo novim oz. bodočim študentom in osebju, ki tako (hitreje in uspešneje) spoznajo ljudi na ozemlju univerze. Ustanovitelj Facebooka je Mark Zuckerberg, ki je spletišče izdelal kot študent na univerzi na Harvardu. Na začetku so lahko bili člani spletnega mesta le študentje harvardske univerze, kasneje pa so lahko člani

postali še študenti ostalih univerz, dijaki ter vsi, stari več kot 13 let. Danes ima spletna stran po celem svetu več kot 150 milijonov aktivnih uporabnikov. Je tudi najbolj priljubljena spletna stran za nalaganje fotografij - dnevno jih naložijo kar 14 milijonov. Glede na priljubljenost strani se je v svojem kratkem obstoju Facebook že srečal z nekaterimi kritikami in nasprotovanji, predvsem zaradi nezagotavljanja zasebnosti, političnih prepričanj njegovih ustanoviteljev in vprašanj cenzure. Nekje sem zasledila, da je bil prav Facebook kriv, da je neko dekle izgubilo službo. In sicer zato, ker je med delovnim časom pisala objave kot; jah, danes pa samo lenarim, oh kako se dolgočasim, moj šef je totalno zabiti, itd. Ni pa pomislila na to, da ima svojega šefa dodanega kot prijatelja ... In seveda on teh objav ni spregledal, punca pa je letela na cesto. Verjetno je podobnih primerov kar veliko. Brala sem tudi, da je nek par dobil dojenčka, mož pa je to izvedel šele, ko je žena novico objavila na Facebooku ... Človek ne ve več, ali je to smešno ali žalostno. Potem pa so seveda tu še razne zlorabe podatkov, po mnenju strokonjakov naj bi bile predvsem zaskrbljujoče skupine oboževalcev z naslovi "Hočemo Berlusconija mrtvega" ... (Ja, tudi take skupine naj bi obstajale). Kot veliko drugih stvari pa tudi Facebook lahko vodi v pravo "nekemično" zasvojenost. Tisti izmed vas, ki vsak

book facebook facebook

dan, ko se zbudite najprej tečete na računalnik "prečikirat", kaj je novega na Facebooku (ter nasplošno ves prosti čas preživite pri računalniku), vsako stvar, ki se vam je zgodila takoj objavite in natanko veste, kdo je s kom v zvezi, kdo kam gre, kdo kaj dela, bi se verjetno morali zamisliti ... Facebook je dobesedno postal vaše življenje. Ampak po drugi strani pa je res, da Facebook povezuje. Lahko dobivamo nove prijatelje iz celega sveta, različnih narodnosti in starosti, ter

kar je pomembno, z njimi ohranjamo stike, ki jih drugače po vsej verjetnosti ne bi. Bolje lahko spoznavamo ljudi, za katere se drugače sploh ne bi zanimali, z drugimi lahko delimo občutke, slike, glasbo ... Zaradi Facebooka se spomniš na večino rojstnih dnevo, izveš za večino dogodkov, žurov ipd. Veliko je primerov ljudi, ki so se spoznali prek facebooka, se zaljubili in poročili. Skratka Facebook je hočeš, nočeš del našega življenja.

ŽURAMO GA RADI COLDPLAY

1.

»Le zakaj sem kupila kupila karto za tiste depresivneže?!« me je stiskalo že od začetka augusta. Ja, brezskrbne počitnice in visoke otožne pesmi zame niso šle skupaj.

31. smo bili vseeno med prvimi na stadionu, skoraj takoj za tistimi, ki so tam šotorili in se že od jutra grebli za stojišča pod odrom. Z malo truda, da bi preslišali nesramne opazke: »Le kam se ti silijo?«, smo jih dobili tudi mi. In ko je po dveh dolgočasnih predskupinah prišel na vrsto »ta glauni bend«, so nas noge že dobro bolele. A na to smo v hipu pozabili. Popolnoma. Začel se je namreč pravi spektakel. Če so bili vsi toni zadeti, ne vem, (tisti s posluhom pravijo, da ne), saj so me povsem prevzele vse te stvari, ki sodijo k velikim koncertom: igra luči, ognjemeti, spomin na Michaela Jacksona, baloni, milijoni in milijoni metuljev, ki padajo z neba (še vedno so čez pol moje sobe) in množica veselih ljudi (predvsem Italijanke, ki pojejo: »Ju are oum, oum, vere ai vantid tu go ... Ti amo, Chris!«.

2.

Zadnji dan počitnic (poletnih) sem hotela še posebej izkoristiti in zato smo se z družbo odpravili v Udine na koncert Coldplaya. Ko smo prispeli, se je iz stadiona že slišala predskupina White Lies. Ko sem eno uro zgubljala živce z iskanjem svoje izginule karte in sem že mislila, da bom morala ostati zunaj, mi je točno ob 9-ih uspelo priti noter, bend pa je na srečo zamudil. Na stadionu je NEKAJ tisoč glav v nestrpnem pričakovanju gledalo na oder. Po precej dolgem čakanju so se Coldplayevci le prikazali in v prvi sekundi je množica začela peti, ploskati in plesati (če so imeli prostor ...). Zaigrali so vrsto pesmi, med drugim Clocks, Yellow, Strawberry swing, Viva la vida in pa Fix you. Med slednjo je bilo čutiti prav čarobno vzdušje, saj so člani benda spodbujali gledalce k sodelovanju. Iz žepov smo izvlekli svoje vžigalnike in mobitele ter z njimi ustvarili ambient, v katerem smo vsi uživali.

Po nekaj pesmih so se preselili na manjši oder in odigrali kratek set akustičnih priredb, med katerimi je bila tudi Billie Jean v spomin na Michaela Jacksona. Koncert so pompozno zaključili s tisočimi papirnatimi metuljčki, ki so začeli padati z neba. Da nam bo koncert res ostal v spominu, so poskrbeli s tem, da so nam na koncu razdelili še zastonj CD-je z live posnetki. Dan je bil nepozaben, zato pa je bil naslednji toliko slabši.

INDIE SVET ALI MAJČKA NA V

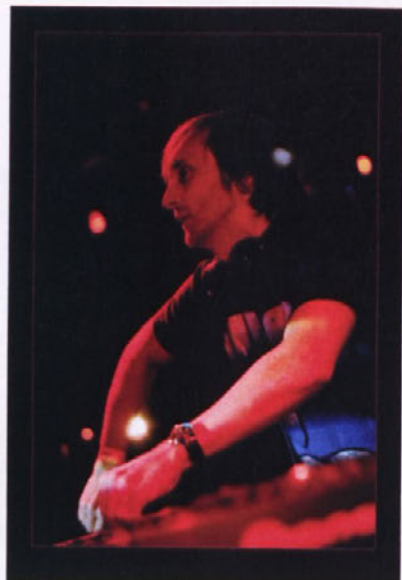
TLD (tistega lepega dne), 6. julija leta Gospodovega 2009 se nam je bledlo že od jutra. Le kako se nam ne bi? Po 2-mesečnem poslušanju plat *Inside in*, *inside out* ter *Kong* je končno prišel težko pričakovani dan, ko smo se štiri dekleta in naš voznik vsedli v avto in se odpeljali na Dunaj. Tam smo se po nekajurnem z dežjem blagoslovljenem pričakovanju končno prerinili pod oder v Areni Vienna. Po katastrofalni predskupini *Primal scream*, ki je navdušila samo našega (novega) avstrijskega prijatelja, so na oder stopili ...

... indie glasba, majčka na "V", seksi britanski naglas in prisrčna zmedenost mladih glasbenikov skupine *The Kooks*. Še pred prvimi akordi prve pesmi *Always where i need to be*, je bil predvsem predvsem ženski del publike v transu.

Ozračje se je tako stopnjevalo do hudo pomenljive *Do you wanna?*, kjer se nam je vsem 7000-indie-freakom "utrvalo". Frontman skupine *Luke Pritchard* je svojo romantično plat pokazal s še neizdano pesmijo *Princess of my mind*.

Po preigranih njihovih največjih hitih in dvakratnem ponovnem prihodu na oder na željo razvnete publike, so se *Kooksi* od nas poslovili in se dokončno zasedrili v najglobljih kotičkih naših src. Poslušanje njihove glasbe vam absolutno priporočamo, mi pa že načrtujemo ponovno srečanje z njimi (v živo valda!). *Luke*, radi (-e) te imamo! □

S&P

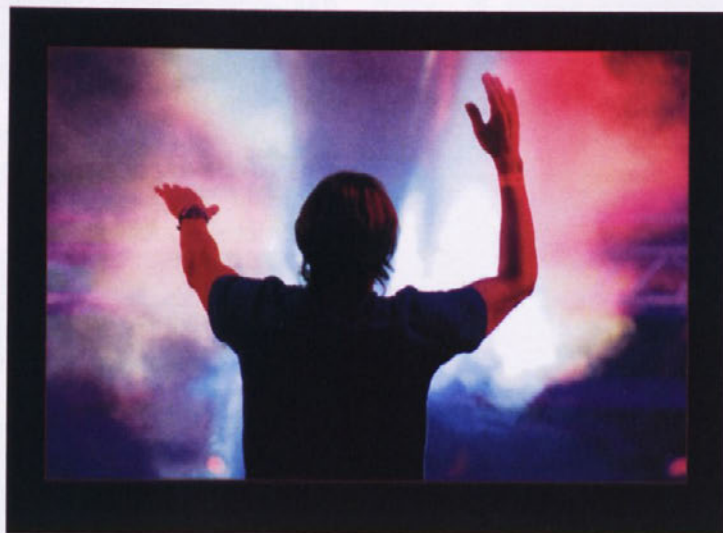
Byblos – 7. 8. 2009 – 21.00

... začelo se je s čakanjem v 100 m dolgi vrsti. Ojej! Ma-aa-a, js nimam še 18 let... Ni šans, da pridem noter, samo poglej te »rotvailerje.« Če me najdejo, me raztržejo ... Ne, ne ne grem ... Bom že. STOP, ustavi se! Ne paničari! Glej, kaj imam ... Eno staro preluknjano osebno, boš videla, de bo pomagalo ... ta »ementalec«?

... stegnila sem roko ... Od vsega adrenalina

sem se na široko nasmejela ... Yes, sensodine whitening pomaga - VIVA I DENTI:P

... Le 20 cm stran že plešem v ritmu pesmi »when bole takes over« jo prepoznate? Poje jo znana pevka Kelly Rowland in zvezda večera DJ Davdi Guetta; človek z neskončno zalogo energije. Plesali smo namreč do 7-ih zjutraj in s tem pričakali sončni vzhod – FANTASTIC.

PLESALKA

SKA-P

"SKA-P v Milanu, SKA-P v Milanu!!!" srce na 220 obratih, adrenalin mi preplavlja telo ... in tako se je začel moj dan konec septembra. (SKA-P poslušam že od otroštva in hkrati so najljubši bend, odkar sem jih prvič slišal.) Takoj smo naročili karte in preostalo mi je le še čakanje do trinajstega decembra. Odšteval sem dneve, nešteto krat poslušal vse njihove komade in končno je dan napočil. Vstal sem zgodaj zjutraj, se odpravil v Sežano, kjer smo z avtobusom šli do Milana. Na hitro smo si ogledali Milan, ampak mesto nas takrat ni preveč zanimalo. Tako smo se kmalu znašli pred ogromno dvorano Palasharp in čakali na začetek spektakla. Vrata so odprli 2 uri pred koncertom in vsi smo "navalili"... bla, bla, blo ... tonske vaje, 9000 ljudi okoli in okoli, Palpul, Pipi, Joxemi, Julio, Kogate ... In začelo se je, norija, skakanje, petje (kričanje), koleno v hrbet, brca v glavo, nogo, roko, ... Takšni so pač ska punk koncerti. Atmosfera je bil popolna !! Valovi ljudi, ki jih premetava, leteče majice, »flaške«, ljudi, pravi cirkus. Naenkrat nastane velikanski krog praznine s premerom 20 m in nato se vsi zapodijo eden v drugega ... Norija pravim, norija, ki jo povzročajo glasba, ritem, trobente in neverjeten ples Pulpula ... SKA-P koncert je najboljši žur, utopično ... Koncert je trajal dve uri, ostal sem brez energije, vroče je bilo za umret. Zunaj smo vsi hodili brez majic, ni nas motil dež, 2°C, bili smo največji carji, preživeli smo Ska-P koncert. »To bom še enkrat ponovil!« sem si rekel. In nevede tudi sem letos na Sunsplashu, kjer sem med koncertom dopolnil 18 let. Kakšno naključje, hah?! In sedaj? Moje življenje temelji na čakanju 3. koncerta Ska-P!

EL GATO LOPEZ

Dve dolgi noči smo bdeli nad maminim majhnim prenosnikom, pili čaj, ker z mamo ne marava kave in čakali. Čakali, da se zrinemo skozi preobremenjeno mrežo ljudi, s katerimi nas je povezoval skupen interes. Ki je zrasel v pravo tekmovalstvo. Če bi bila to resnična vrsta ljudi iz mesa in krvi, stoječa pred trgovino z vstopnicami, bi bili prvi. Zagotovo. Jasno si predstavljam mamo, kako potiska z obema rokama v očetov hrbet, da bi s svojo veliko pojavo naredil prosto pot meni, ki bi švignila do okenca in kupila tri vstopnice. Pa še eno ali dve, če jih prijateljice ne bi dobile. Da, v tem primeru bi bile prve vstopnice prodane familiji Hodak, najbolj zvestim oboževalcem U2. Tako pa smo lahko bili kvečjemu eni izmed 3000 prvih, ki so se nekaj ur prej ogrevali, da pritisnejo ob 00.00 modri gumb BUY TICKETS na strani Eventima in si tako prisvojili karto za koncert v sklopu 360 tour v Zagrebu. Ob natanko 11:59:59 pa nas je računalnik zapustil. Kljub naši še tako močni želji, ni imel dovolj moči in privilegijev, da bi odprl naslednjo stran, kjer bi samo še upisali številko kartice in vstopnice bi bile naše. Namesto tega je "zaribal". Totalka. Še sedaj mi odmevajo obupani kriki mame, ko si je po več kot petih urah končno dopovedala, da ne bo nič iz tega. Prav težko jo je bilo pomiriti. Potem pa me naslednjo noč zbudi vsa navdušena: "Objavili so še en datum za koncert v Zagrebu!"

Tudi tega računalnik ni zmozel rezervirati. Še ena neprespana noč. In mama na tleh. Pa tudi jaz. In tata. Le, da on tega ne pokaže. Poskušali

smo najti način, da dobimo vstopnice, a zaman. Vse razprodano. V eni uri. Še v Zagrebu so glasbene trgovine dobile po dve do tri karte. Končno se nam je nasmehnila sreča. Meta, da prav tista prijateljica, za katero sem hotela kupiti karto, me je prehitela. In smo dobili karte. Pa še prevoz zraven.

Navsezgodaj zjutraj, 10. 8. 2009, so se pobožni čistilci U2-jev zbrali pred avtobusno v Novi Gorici in nestrpnost čakali, da odrinemo. Nazadnje se je po stopnicah avtobusa spustila primorka Anja in pomahala s svojim dolgim čopom svetlih las naj vstopimo v klimatizirano vozilo. Moški so ostali kar brez besed – blond, pa še U2 poslušajo. A žal je bila že zasedena.

Poprekatkivožnji, da bi se z Meto naučili vsa besedila na pamet, smo zagledali ogromno avtobusno parkirišče, pokrito z opečeno pločevino, sijočo v vročem poletnem soncu. Bil je soparen dan. Tega ne bom nikoli pozabila in se zato nikoli več ne bom šla v takem času peljat s tramvajem. Vendar je bil takrat naša edina možnost, da prispemo pravočasno do paradiža. Vozili smo se in se potili. In se potili. In se kopali v lastnem potu in smradu. Nabasani kot tune v konzervi RioMare. Soparno in umazano. A ko je bila peklenska vožnja za nami in se nam je pred očmi razprl pogled na rajski stadion Maksimir, je bilo vse trpljenje pozabljeno. Zrinili smo se. Mimo ljudi. Čez ograjo. Brez težav. Vsi so se mi zdeli tako ... prijazni. Potem pa je odbila 4 ura. In gorile pred vhodom so se umaknile in spustile ljudi, ki so nenadoma postali tekmovalni in neverjetno napadalni.

Eden čez drugega so gazili, brez slabe vesti. Bili so boj za življenje in smrt. Zgrabili smo se za roke in stekli še mi. Bilo je bojevito, a uspeli smo. Še sreča, da nam je stric Danilo, ki je šel dan pred nami, sporočil, da se da priti v krog pod oder, tudi če nisi VIP, kar je večina ljudi mislila in tako obupala, ne da bi sploh poskusila. Mi smo. In stali smo pod veličastnim odrom z odprtimi usti polni nedaseopisati veselja. Tik pod.

Zavarovali smo se z litri vode, ki so izgledali, da ne morejo nikoli zmanjkati. Slabo predvidevanje. Že po drugi predskupini Snow Patrol smo bili dehidrirani od skakanja. Temnilo se je, stadion se je bliskal od tisočih digitalcev, vedno več ljudi si je po dogovoru napihnili balone in stadion je kmalu plapolal v barvah irske zastave, ko so ljudje dvigali roke v mehiški val. Stadion je dihal kot en. Začutila sem, da bi lahko pomahala skupini ljudi v najbolj oddaljenem kotu in ta bi mi pomahala nazaj. Bili smo povezani v skupno željo. Naj že pridejo. Pripravljeni smo. Istočasno s padcem jasne noči je na oder skočil majhen moški z veliki idejami-eden in edini Bono Vox s svojimi kompanjoni-the Edge-om, Adamom na bobnih in Larry-em z basom v roki. Eksplozija energije. Kot da čas zanje ni sovražnik. Skakali smo in peli in kričali in se drli in noreli. Ekstaza. Kakor skakči, bi rekel prof. Vovk. V trenutku, skočiš na

trdna tla in si zamisliš, da je tvoje obnašanje predivje, vidiš ljudi okrog sebe in ugotoviš, da so v istem stanju kot ti, začneš znova in znova. Pesmi so krive. In ritmi bobnov in značilni zvoki kitare. In bend. Ki zna. Obvlada publiko. S svojimi 30-letnimi izkušnjami ve, kaj želimo. In nam to da. Njihovi komadi sežejo v srce. Besedila imajo vsako svoje sporočilo in pomen. Bonovi vmesni govori, nekateri bolj nekateri manj "naštudirani", pa itak "zažigajo". Samo, da se kriči. Po treh urah je napočil čas. Za odhod. Izčrpani in brez glasu smo se vdani v usodo predali toku, ki nas je ponesel po stopnicah na glavno zagrebško ulico, ki je izgledala kakor zbirališče protestnikov z vseh koncev sveta. Ko smo dobili vsak svoj tramvaj, nas je družila je še ena stvar. Spomini. In nabiranjem kondicije za naslednjo turo ...

KRISTI

PROF. IGOR HODAK SKOZI ČAS

Že kot mlad navdušen nad glasbo
(in poziranjem) ...

Naj kdo reče, da na morju ni lepo...

Jabolko ne pade daleč od drevesa ... res ne?

Šarmanten mladenič

Kdo ugame, kateri je g. Igor?

Ko ti vse narobe gre,
le nasmehni se... :)

Neverjetno. Obstaja kako glasbilo, ki ga naš
profesor ne zna igrati?

OVEN:

Okrog vas se zgrinjajo vaši prijatelji in včasih se vam zdi, da bi vas najraje raztrgali. Če ne boste previdni, vas bodo mogoče res.

Oven

Tehtnica

TEHTNICA:

Čprav ponavadi dvakrat premislite o svojih dejanjih, boste ta mesec zelo nespametni. Obeta se vam pogovor z gospodom Stankom.

BIK:

Ta mesec ni primeren za vaše kleptomanske nagibe, saj vas bo vaša nestrpnost pripeljala le do najbližje milnice.

Bik

Škorpion

ŠKORPIJON:

V vašem življenju bo nastopila velika duhovna sprememba. Spoznali boste, da ne znate živeti.

DVOJČEK:

Zadnji mesec ste prevegetirali in tudi v prihodnje vam ne kaže nič bolje.

Dvojčka

Strelec

STRELEC:

Ne bojte se pokazati svojega pravega obraza, saj tako nimate nič novega pokazati.

RAK:

Nek vaš sošolec vas bo v tem mesecu zelo obremenjeval. Ne dajte se! Klin se s klinom zbija ...

Rak

Kozorog

KOZOROG:

Obeta se vam nova ljubezen, ki vam bo iz žepa izvabila marsikateri cekin.

LEV:

Vaša potreba po ukazovanju prijateljem ta mesec ne bo dobila svojega zadoščenja. A ne obupajte. Kupite tamagoči.

Lev

TEHTNICA:

VODNAR:

Ta mesec nikakor ne bo primeren čas, da bi začeli s kako novo dejavnostjo. Bodite čim bolj brez pričakovanj in skrbno varčujte.

DEVICA:

Vaša perfekcionistična narava, ki spravlja ob živce vse vaše bližnje, bo ta mesec tudi vas pripeljala na rob obupa. Vso srečo.

Devica

Ribi

RIBI:

Apatija vas bo spremljala vse do naslednjega testa fizike.

Šolsko glasilo

37.014.77

ISKRE

Iskre

inv.št:K /

18123

Semenišče Vipava

18123

